XIX. évfolyam 5. szám

Ára: 1 forint

1963. január 31.

Hegedüs István rajza

— A konfliktus még csak fájintos volt, de hun a fenébe maradt a katharzis?

Mindannyiunk kötelessége, hogy rámutassunk a bürokráciára

Szegő Gizi rajza

Pesti tudósítónktól

Elvetemült jegyüzéreket vontak felelősségre Az egyik jegyüzér tettenérésekor le akart nyelni egy csomó mozijegyet, de mind a torkán akadt. A jegyüzérek felárral árusították a jegyeket.

Amikor ezt a cikket felháborodva megmutattam Kabócza Lajos barátomnak, az ismert színpadi szerzőnek. Kabócza megremegett az izgalomtól, majd kijelentette, hogy magas jutalmat tűz ki annak a jegyüzérnek, aki hajlandó a legújabb Kabóczadarab jegyeivel üzérkedni. Külön jutalomban részesíti azokat, akik darabjának jegyei közül néhányat készek lenyelni.

*

Nem nehéz kitalálni, hogy milyen módon jutott hozzá a svéd Engvall tisztelendő úr páratlan, 125 000 gombból álló gombgyűjteményéhez. A borasi lelkész a gombok nagy részét bizonyára a perselyekben találta, amelyek a nadrággombok régi ismert lelőhelyei.

*

Nem is tudtam, hogy fejletlen gumicsizmagyártással rendelkező ipari ország vagyunk, de a „Műszaki Élet" című lapból ezt is megtudtam. Tíz évvel ezelőtt át akarták helyezni a gumicsizma gyártását Martfűre, de az erre a célra emelt épületet másra használják. Pesten viszont nem fejlesztik a gumicsizmagyártás technológiáját, mert nem érdemes, úgyis Martfűre kerül az egész. Martfűn viszont nem foglalkoznak a dologgal, hiszen nem ott gyártják a gumicsizmát, hanem Pesten.

Jó, mi? Csak a gumicsizma nem jó.

f. l.

Hirtelen fékezés

Erdei Sándor rajza

– Na és ha az utasom a nyakát szegi, maga megadja a borravalót?

MÉRTANORSZÁG

Mivel Heisenberg, a nagy atomtudós szerint a dolgok végső fokon geometriai természetűek, nem is csodálkoztam azon, hogy egy szép napon a fénynél gyorsabb fantáziám elrepített Mértanországba, ahol megismerkedtem a geometronómok különös világával.

Ez a Mértanország a 27. dimenzióban fekszik, ahol a téridő nemcsak görbült, de táplálkoznak is vele. Az Einstein-elméletet itt mint preklasszikus madrigált éneklik, s a Földről csak annyit tudnak, hogy nagyon kis pont, nincs kiterjedése, de erről a földlakók nem tudnak, sőt egymást síklényekké lapítják az egyes kiterjedések tulajdonjoga körüli vitákban.

Meg kell jegyeznem, hogy nem volt könnyű bejutnom Mértanországba, mert a beutazási engedélyt egy kimerítő levezetéshez kötötték és igazolnom kellett, hogy két nagyszülőm sokszög volt, továbbá nyilatkozatot kellett aláírnom, hogy nem állok kapcsolatban nem-euklidesi ügynökökkel. Miután ezeknek a feltételeknek eleget tettem, beléphettem az ország területére, amelynek nagyságát az Országos Földmérő Hivatal már négyzetmilliméternyi pontossággal kiszámította.

Úti tapasztalataimról külön cikksorozatot, könyvet, rádió- és TV-játékot, filmet, színdarabot és feljegyzést írok, addig is röviden rámutatok néhány lényegesebb tapasztalatomra.

Ottlétem alatt heves összecsapások voltak szembenálló szögek között.

Az egész országot átfésülő razzián fogtak el olyan háromszögeket, amelyek szögeinek összege nem tett ki 180 fokot, vagyis erkölcsi fogyatékosságban szenvednek. Ezek a geometriai huligánok nem-euklidesi lázítás hatására akarják meghonosítani az absztrakt művészetet.

A házasságkötések egybevágó idomok között történnek.

A filozófiai írók parabolákban fejezik ki magukat.

Az elmegyógyintézetekben négyszögesített köröket ápolnak.

A vendéglőkben jóízű kúpszeleteket szolgálnak fel.

Sajnos, egy kellemetlen ügybe is belekeveredtem. Éppen a végtelenbe tettem kirándulást, amikor észrevettem, hogy párhuzamos egyenesek titokban találkoznak és államellenes összeesküvést szőnek. Kihallgattam beszélgetésüket, s ebből kiderült, hogy elégedetlenek a dolgok állásával, meg akarják változtatni a geometriai és fizikai törvényeket, véget akarnak vetni Euklides személyi kultuszának, felelősségre akarják vonni a befogókat, nyilvánosságra akarják hozni a márciusi gömbháromszögtételeket, forradalmi úton akarják eltörölni a régi, elavult axiomákat, s mint az egyik különösen harcias párhuzamos egyenes kijelentette — a kocka el van vetve!

Sietve elhagytam az összeesküvés színhelyét, mert nem akarok beleavatkozni más államok belügyeibe. Nem örültem neki, hogy a párhuzamos egyenesek görbe utakon járnak, s mélyen meghatottak a derékszögek, ezek a derék, becsületes szögek, amelyek derekasan helytállnak az indolens tompaszögekkel és a rosszindulatú ferdeszögekkel szemben.

Végül látogatást tettem Mértanország tudományos akadémiáján, s szerettem volna megtudni valamit a tér és az idő összefüggéséről, ez azonban csak idehaza sikerült. Ahhoz ugyanis, hogy a Marx térről eljussak a Boráros térre, idő szükséges. És miután így empirikus úton is megbizonyosodtam a világ geometriai jellegéről, a Marx téri Közértben háromszög-sajtot vettem.

Feleki László

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Juliska és Bandi tsz-tagok látogatásra indulnak a szomszédos tsz-be. Útjuk egy kis erdő mellett vezet. Azt mondja Bandi Juliskának:

– Gyere, Juliska, menjünk az erdőn keresztül, arra rövidebb az út!

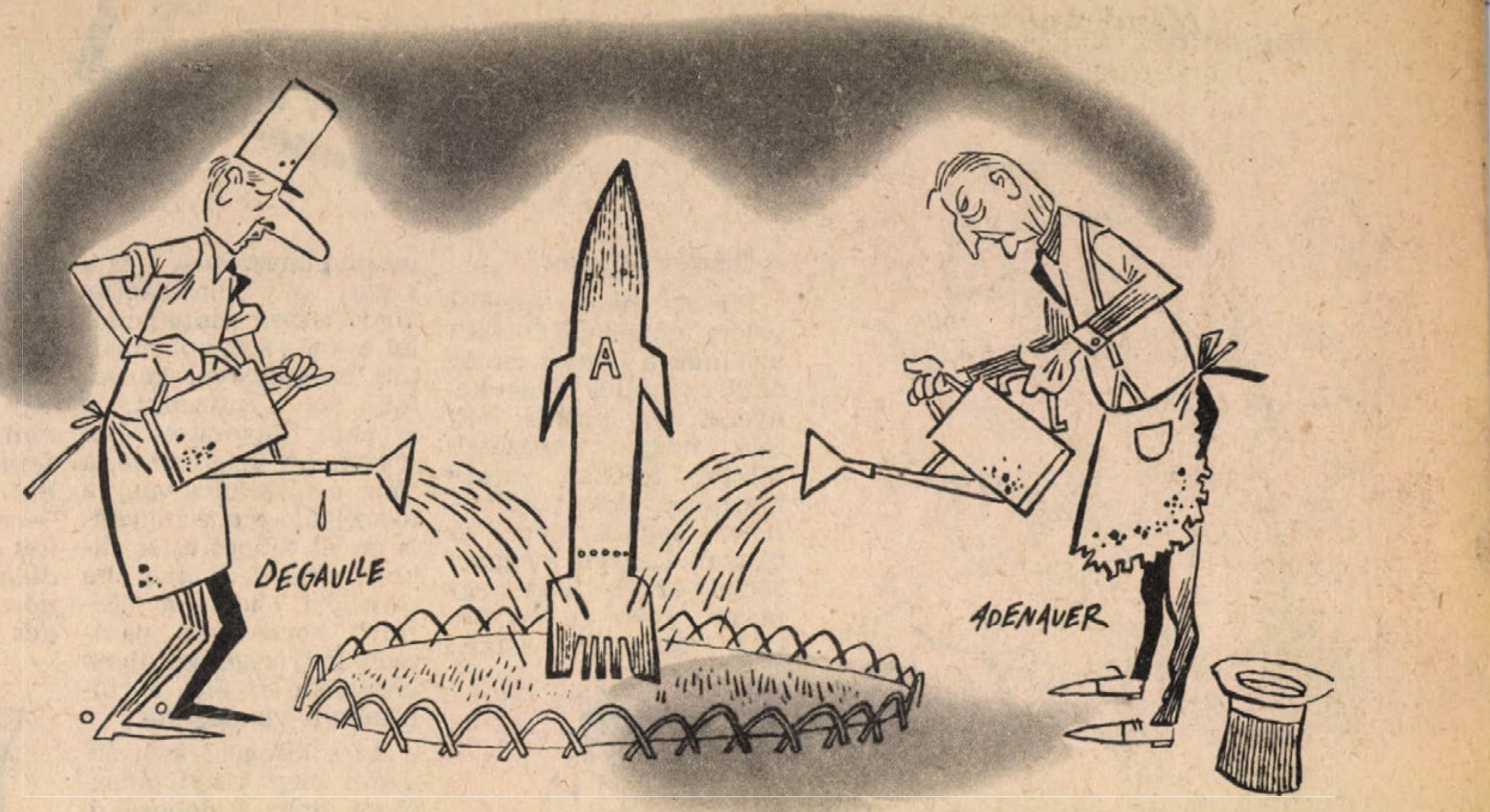
– Nem megyek én – szabadkozik Juliska –, mert megint megölelget kend, mint a múltkor!

– Mán hogy ölelnélek meg, hiszen nem is tudnálak attól a nagy puttonytól a hátadon!

– Az ám, de én letenném a puttonyt!

Adenauer Párizsban

Toncz Tibor rajza

Egy kis kertészkedés a tárgyalások szünetében.

EGY IDÉTLEN VITA-LEVÉLRŐL

Borzasztó dolgok történhetnek manapság egy fiatalemberrel. A „Magyar Ifjúság" című hetilapban olvastuk „C. László műszaki egyetemista" panaszos levelét. Udvarolt egy kislánynak. A randevún kifejtette neki, hogy véleménye szerint „a jövőnek csak fizikusokra, mérnökökre, tudósokra lesz szüksége", hogy „nem szabad időt fecsérelni régi köveket mutogató múzeumokra, háromnegyedórás szimfóniákra, filmekre és színdarabokra", és hogy a művészet semmittevés, a múzeumokat pedig az atomkorszakban majd bezárják. Egy ideig csak hallgatta a leányzó „C. László" idétlenkedését, aztán bosszankodva a fiú fejéhez vágta: szakbarbár! – és faképnél hagyta.

A csalódott fiatalember bánatában tollat ragadott: hibás magyarsággal és nyegle modorban levélbe foglalta elveit. Ez még hagyján. Szerelmi keservükben már nagyobb ostobaságokat is elkövettek emberek. A levelet azonban nem a kislánynak küldte el, hanem a „Magyar Ifjúság" szerkesztőségébe, és – a baj ott kezdődik, hogy ezek a zöldségek a lap vitarovatában nyomdafestéket kaptak. Azzal a megjegyzéssel közölte ugyan a lap a levelet, hogy nem ért vele egyet; de mégis közölte. Mintha a szólásszabadsághoz tartoznék az is, hogy nemzeti kultúránkat, a szocialista humanizmust, az egész emberiség örök kincseit sárral dobáló emberek véleménye is napvilágra jusson.

A levélben ugyanis ilyesmiket olvashatunk: a Mona Lisa mosolya bárgyú... Bartók Kékszakállú-jának meghallgatásához edzett fülek kellenek... a művészetek sohasem vitték előre a társadalmat... a művészeket semmittevésükért az atomkorszakban büntetni fogják... és így tovább. S a bajt még fokozza, hogy a levél megjelenésétől vérszemet kaptak a „C. László"-hoz hasonló, korlátolt barbárok: a lap következő számában – egészséges ellenvélemények között – már jelentkezett egy újabb könyvégető és képromboló, aki „85%-ban egyetért", és büszkén vallja: „neki mesélhetik, hogy milyen szép könyveket írt Jókai és Mikszáth", – aztán sommásan elítéli a mai képzőművészetet, mondván: ő csak azért nem csap fel szobrásznak, „mert nincs benne annyi szemtelenség, hogy semmittevéssel a társadalom nyakán éljen".

Ezer évvel ezelőtt a rablólovagok, száz éve a pénzeszacskót csörgető bankárok, és minden időben a műveletlen fráterek ítélték meg így a szellem embereit. Nehéz megérteni, hogy mi a célja és értelme az ilyen kultúra-ellenes mocskolódások közlésének. Vita, ellenvélemények provokálása? Akkor arról is lehetne cikkezni, hogy kétszer kettő nem négy, hanem öt. Milyen szenvedélyes vita kerekednék belőle!

Erdődy János

Választás a Duna jegén

Kaján Tibor rajza

Megszűnik a „Szív küldi”

Vasvári Anna rajza

Kissé megkésve bár...

Apa és fia

Szegő Gizi rajza

LEVÉL a bagatell ügyekről

Tisztelt Uram!

Mivel nem közölte velem annak a KÖZÉRT üzletnek a pontos címét, ahol egy kilós fehér kenyeret úgy feleztek kétfelé, hogy a kifizetett félkiló fejében önnek harmincöt deka jutott — nem foglalkozom az üggyel. Legyen meggyőződve arról, hogy egy másik vevő az ugyancsak kifizetett félkiló

helyett, hatvanöt dekát vitt haza. Nincs helye tehát semmiféle bizalmatlanságnak, s csupán arról lehet szó, hogy abban az üzletben az eladónak rossz a szemmértéke...

Azt a bejelentését sem tekinthetem érdekes témának, hogy a „Sirály” étteremben, a Bajcsy Zsilinszky úton, páncél-keményre, vastagon panírozott, délről maradt rántott halat szervíroztak önnek és feleségének vacsorára — enyhén szólva —, frissnek nem nevezhető, dermedtre hűlt burgonya garnírunggal. Megértheti, ha ezzel az üggyel sem kívánok foglalkozni, mert az üzletvezető ott a helyszínen készségesen elismerte panaszának jogosságát és felajánlotta, hogy frissen rántott hallal és még frissebben sütött burgonyával kárpótolja önt a kifizetett, de el nem fogyasztott ételekért. Az üzletvezető, a főúr, a főszakács vagy a felszolgáló pincér ugyanis ennél többet csak akkor tehetett volna, ha megelőzi, hogy a „Sirály” korszerűvé varázsolt helyiségeiben ilyen korszerűtlen étel kerülhessen a vendég elé.

Az a kifogása sem érdemli meg a nyilvánosságot, hogy a dobogókői Turista Szállóban pont a karácsony előtti napokban emelték fel egy deci forralt bor árát kettő forint hatvanról három forint harmincötre. Ön szerint, ennek rossz az optikája, mert az áremelés azt a látszatot keltette, mintha a karácsonyra megnövekedett forgalom miatt valóban emelték volna a forralt bor árát. Holott az történt, hogy valóban felemelték a forralt bor árát és valóban az ünnepekre emelték fel, de hát a Turista Szálló éppen akkor kapott a drágább borból utánpótlást.

Arról az értesüléséről sem teszek szívesen említést, hogy a MÁV Utasellátó ellenőre ott az egyik vonat büféjében két duplát lepecsételt és vegyelemzéssel ellenőrzött. A két dupla kávéital az előírt 12 gramm kávé helyett, csak 5 és fél gramm kávéból készült. De erről eszembe jut, hogy tegnap olvastam egy cikket, amely szerint: *„Egy gramm koffein — ennyit tartalmaz kb. öt-hat dupla fekete — már mérgezési tüneteket okoz, izgatottság, szédülés, remegés, szívdobogás, izzadás, hőemelkedés jelentkezik.”* A kávé-

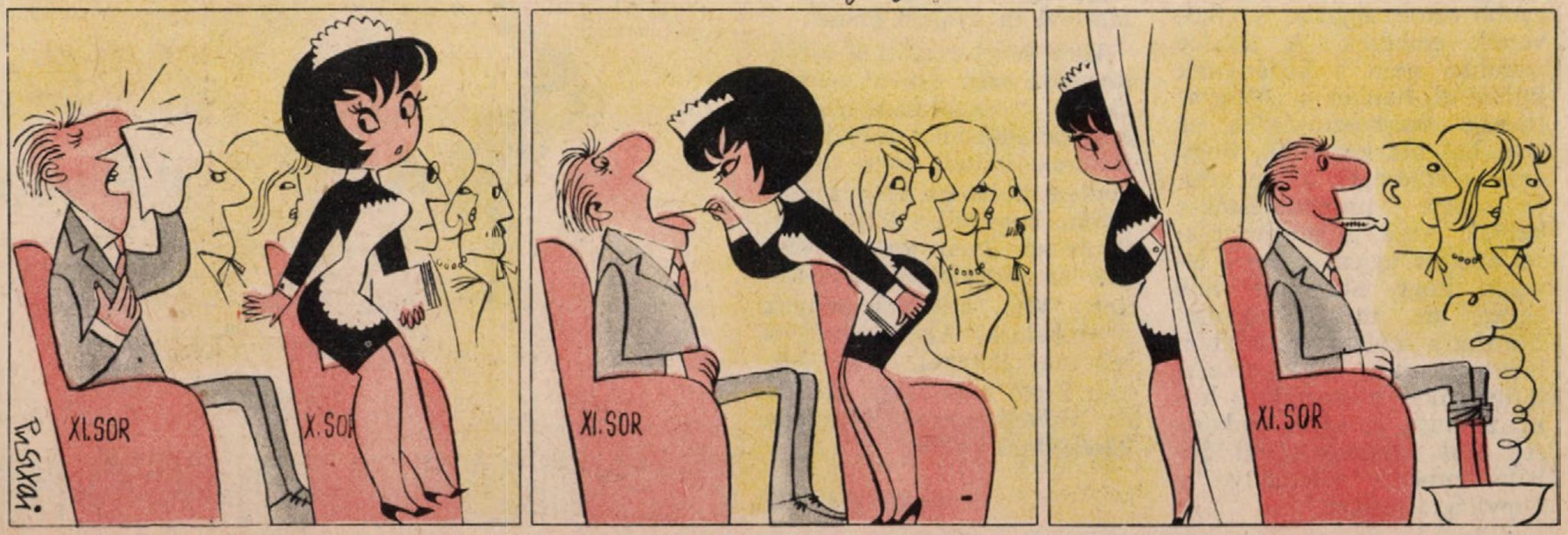
főző tehát az egészségünket védi, ha a duplát fele annyi kávéból készíti el, mert így lehetővé válik, hogy akár tíz duplát is megihassunk anélkül, hogy az ártalmas hatással lenne ránk.

Örömmel regisztrálom viszont, hogy ön féltő gonddal ügyel kereskedelmünk és vendéglátóiparunk jó hírére, s még az ilyen bagatell jelenségek elleni harcot is közügynek tekinti. Éppen ezért nagyon szívesen foglalkozom azzal a megállapításával, hogy üzleteink, vendéglátóiparunk éttermei, cukrászdái, presszói korszerűek, csinosak és igen nagyot fejlődtek.

Földes György

Jucika mint jegyszedő

Pusztai Pál rajza

KULTURÁLIS KLINIKA
Hegedűs István rajza

Ezt olvastuk

LEVÉL A SZERKESZTŐHÖZ

Kaptuk az alábbi levelet: „A Ludas Matyi „Javíthatatlan karrieristák" című humoreszkjében *zsonglőrről* olvastunk, aki *zsilettpengéket nyel.* Mi bűvészek határozottan tiltakozunk a kontárkodás ellen, ha mi nem hajigálunk flaskákat és buzogányokat, úgy elvárjuk, hogy a zsonglőrök is tartsák tiszteletben a más profilját. Ha így folytatódik, még azt is megélhetjük, hogy az állatszelídítő kötélen táncolva nyakát szegi, az oroszlán ketrecében szereplő kötéltáncost früstökre fogyasztja el az oroszlán. Sőt a végén a nagyérdemű közönség meg is dobálhatja őket, ami nem válik a szórakoztató ipar dicsőségére."

A LÁTNOK ELNÖK

A Hétfői Hírek-ben egy újságíró beszámol arról, hogy a legújabbkori történelem múzeumában egy gyűrűt látott, ezzel a felirattal: „Magyar Tanácsköztársaság, 1918" – és ezt a gyűrűt Károlyi Mihály „leghűségesebb hívei" kapták. Eszerint tehát Károlyi, akit 1918 novemberében a Tanácsköztársaságot megelőző magyar polgári köztársaság elnökévé választották, prófétai szemekkel előre látta, hogy jövőre az ország Tanácsköztársasággá alakul, ennek leendő emlékezetére gyűrűt is veretett, s azt nem a kommunistáknak adta, hanem saját polgári kormányzata híveinek?

BÁTOR ORVVADÁSZ

Az Esti Hírlapban orvvadász históriáról olvastunk, melynek során a vadkanra leső rabsic tévedésből a bokorban gyüszmékelő orvvadásztársát lőtte meg. A *sörétek* életveszélyes sérülést okoztak. A nimródi krónikában feljegyzésre érdemes kivételes eset: söréttel vaddisznóra vadászni. Majdnem olyan ritka dolog, mint ágyúval verebet lőni.

ELMÉS KITALÁCIÓ

A Népszava ismertette és nagy gyakorlati jelentőségű találmánynak minősítette azt az üveget, amely erős napfény hatására *elveszíti átlátszóságát,* ezért belőle kiváló gépkocsi-szélvédők készíthetők. Régi autósok véleménye szerint a különleges szélvédőüvegnek az előnyei főképpen akkor érvényesülnek, ha a kocsi vezetője tágabb lyukat furat a kocsi tetejébe, hogy a fejét azon kidugva, akkor is lássa az utat, amikor erős a napfény és a szélvédő ennek következtében átlátszatlanná vált.

Dr. Árgus

Varjúszemszög

Fülöp György rajza

– Kitűnő fészek lenne, csak az a kár, hogy mindig mozog.

Üveges tánc

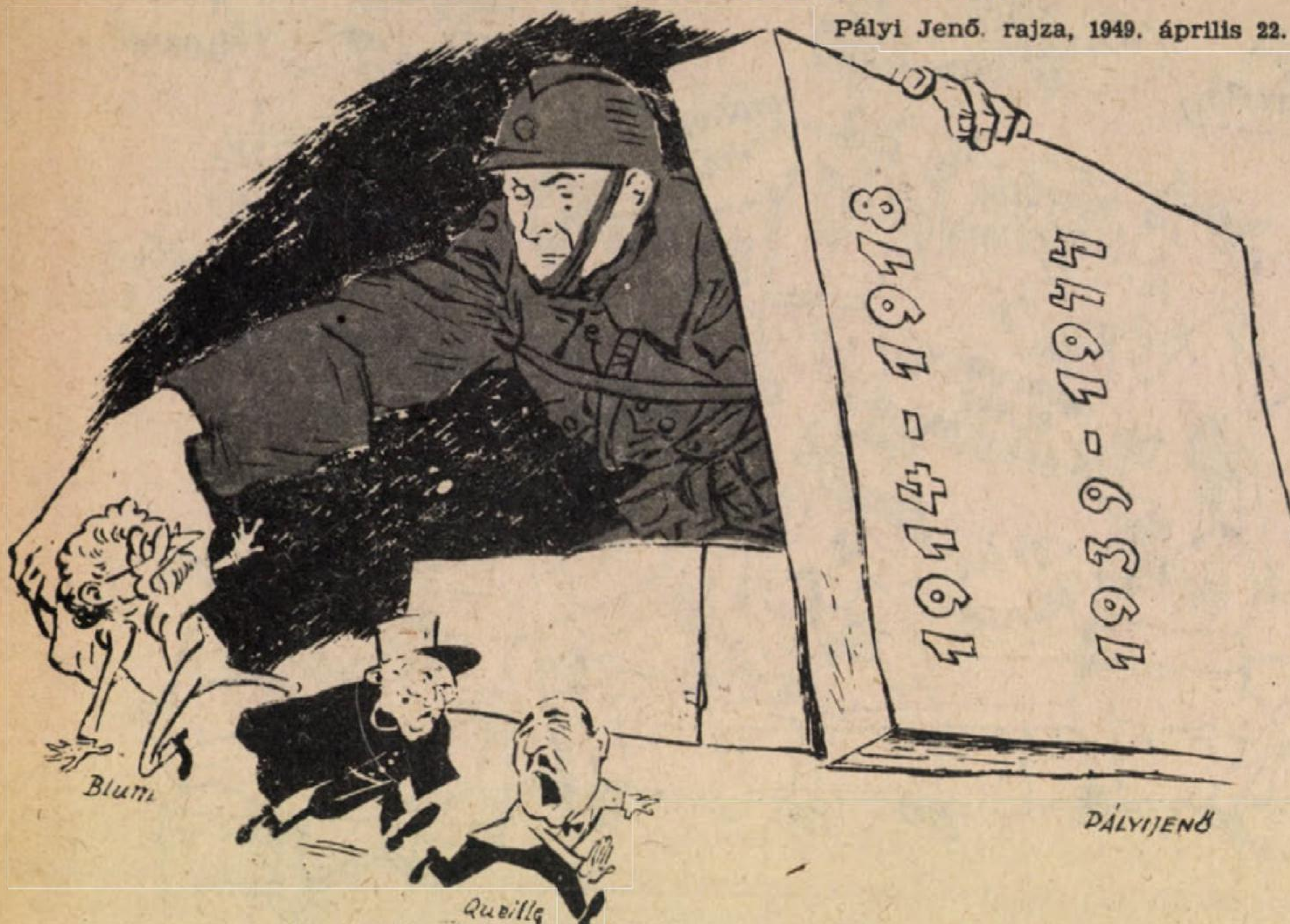
Balázs-Piri Balázs rajza

Fellépés előtt.

Az Ismeretlen Katona közbeszól*

Pályi Jenő rajza, 1949. április 22.

– Ide, figyeljetek, gazfickók! A fiamat nem fogjátok mellém fektetni.

* Tíz évvel ezelőtt halt meg Pályi Jenő rajzolóművész, a Ludas Matyi főmunkatársa.

Szuperszonikus italbolt

Hangrobbanás rázza meg a söntést,
S mint hibátlanul működő radar,
Jelzi a kassza: nő a bevétel,
S kedvező ütemben fogy a kadar...

Az égő csikkektől támadt füstben
Viharba került gépnek hat a pult,
S aki már berúgott, azt a pincér
Tüstént kilöki, mint a katapult...

Szilágyi György

Mindenféle

Ne féljünk a szellemi túltápláltságtól!

*

Van-e más bolygókon közélet?

*

Különösen az igazságos korholás sértő.

*

A világ végtelen idő óta létezik, de fiatalabbnak látszik.

*

Felejteni sohasem késő.

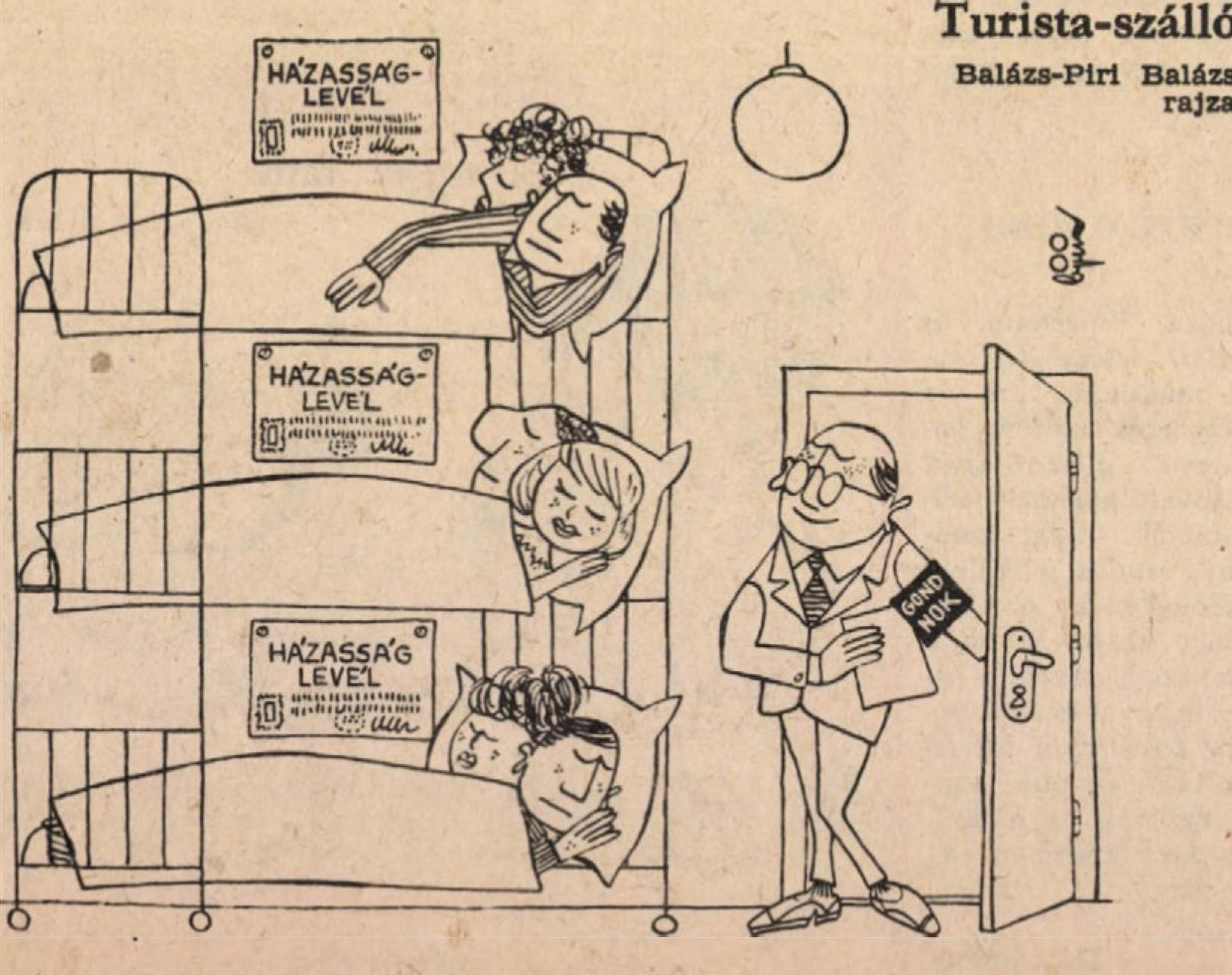
*

Írni- vagy olvasnivaló az irodalom?

F. L.

Turista-szálló

Balázs-Piri Balázs rajza

A Készségesek

— Főigazgató elvtárs, az ebédje!

A főigazgató egy szórakozott pillantást vetett a tálcára, és ezt mondta:

— Szilvás gombóc? Nem kell. Nem bírja a gyomrom.

*

— Kérlek, rettenetes! Ha láttad volna, milyen pillantást vetett a szilvásgombócra!

— Hogyan fordulhatott ez elő?

— Kérlek, ide vezet az engedékenység. A konyhán lehetetlen állapotok uralkodnak.

— Azonnal intézkednünk kell.

*

Idézet a „Főigazgatósági Szemle" vezércikkéből:

„... Ma, amikor fokozottabb jelentősége van a szakácsmesterségnek, mint valaha, nem engedhetjük meg mindenféle kotyvaléknak étel címén történő tálalását. Az a gömböt rosszul utánzó nyúlós valami már formájánál fogva sem alkalmas dolgozóink munkakedvének fokozására. És ez a valami — vagy inkább semmi! — nemegyszer férges szilvát rejteget mélyében! Emészthetetlen a mi számunkra — ezért az egészséges, józan gondolkodású gyomrok nevében tiltakozunk ellene!"

*

Jelenet a fegyelmi tárgyalásról:

— ... Ne is próbáljon mentegetőzni, kérem! Ön szilvásgombóc ürügyén szilvásgombócot merészelt készíteni!

A főszakácsot azonnali hatállyal áthelyezték egy járási aligazgatóságra, kuktának.

*

— Főigazgató elvtárs, az ebédje!

A főigazgató egy szórakozott pillantást vetett a tálcára és ezt mondta:

— A múltkor... szilvásgombócot hozott, ugye?

— Kérem, soha többé nem fog előfordulni. Abban a percben, amelyben vissza tetszett küldeni, már intézkedés történt...

— A gyomrom... — szólt tűnődve a főigazgató —, tudja, a gyomrom...

— Tudjuk! És bízhat bennünk. Önnek csak a szeme villan, főigazgató elvtárs, és mi már abban a percben teljes apparátussal harcolni kezdünk! Így történt ez most is, és le is győztük a szilvásgombócot...

— Azt akarom mondani — folytatta a főigazgató —, hogy a gyomrom... Mintha egészen rendbejött volna... És most nagyon megkívántam egy kis szilvásgombócot...

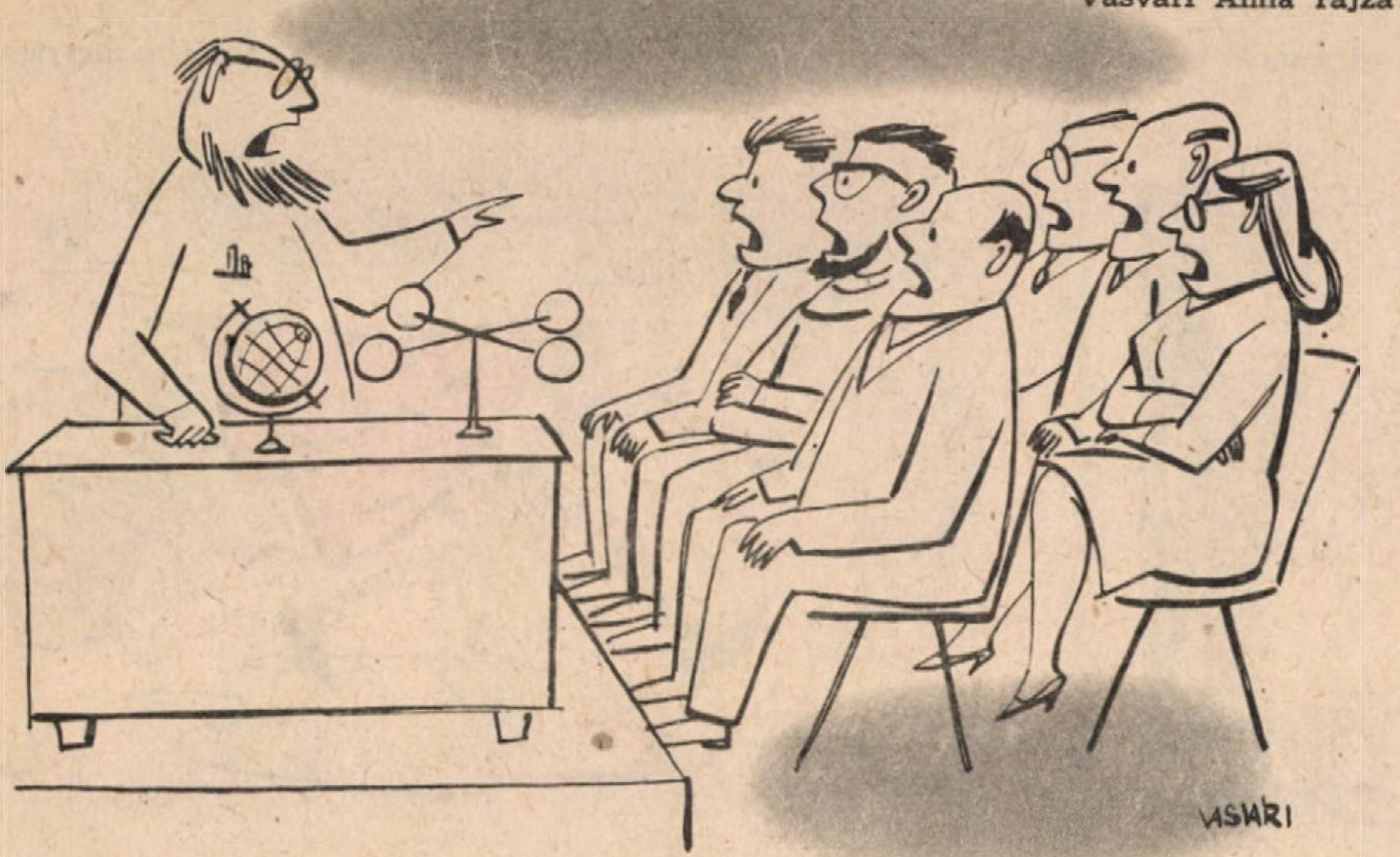
*

De akkor már senki sem tudta, hogyan kell készíteni a szilvásgombócot.

Dunai Ferenc

Meteorológiai továbbképzés

Vasvári Anna rajza

– Énekeljük együtt, kartársak: „Nyáron nagyon meleg van, télen nagyon hideg van...”

Vasvári Anna rajza

– Nem tudom letenni a kagylót, odafagyott a fülemhez.

Borka megkérése

Borka, mint mondani szokták, igen kapós lány volt, mert két erénnyel is dicsekedhetett: szép is volt, meg okos is. A tanácselnök szobájában rendezgette Borka a „feleket” olyan szívből jövő kedvességgel és kecsességgel, hogy nem volt nehéz beleszeretni. Nem csoda hát, ha maga a tanácselnök is tüzet fogott, és mert ifjú, meg határozott ember is volt, hamar eldöntötte, hogy megkéri a Borka kezét.

Ment is a küldöttség a lányos házhoz, ahogy faluhelyen szokás, élen az apával, aki régivágású ember lévén, megkérdezte a lányos mamától:

— Aztán mondja csak, szomszédasszony, kenyeret tud-e sütni Borka?

Erre a Borka mamája csípőre tette a kezét és így felelt:

— Ha nem tudná, szomszéduram, kenyeret manapság a boltban vásárolunk. Ellenben tud főzni a Borka olyan dupla feketét, hogy a bögrét is megnyalhatják utána!

(-öp)

A stréber

Hegedűs István rajza

– Hozott anyagból sem lehet fűteni?

NO DE ILYET!

KÖZÉRT

Tegnap legnagyobb csodálkozásomra azt láttam, hogy a kókuszdió-árusításnál nagy tömeg állt sorban, a felvágottpult előtt pedig egy lélek sem volt.

SING SING

Fogházigazgató a villamosszékben ülő elítélthez:

– Áramszünet miatt büntetését életfogytiglani börtönre változtatták.

NAPÓLEON

A Szent Ilona szigeti postánál Napóleon dühösen kifakadt:

– A fene egye meg, már harmadik hete nem jött IKKA-csomagom!

RÖLTEX

Tábla egy pelenkán: „Két éven felül nem ajánlott.”

(p)

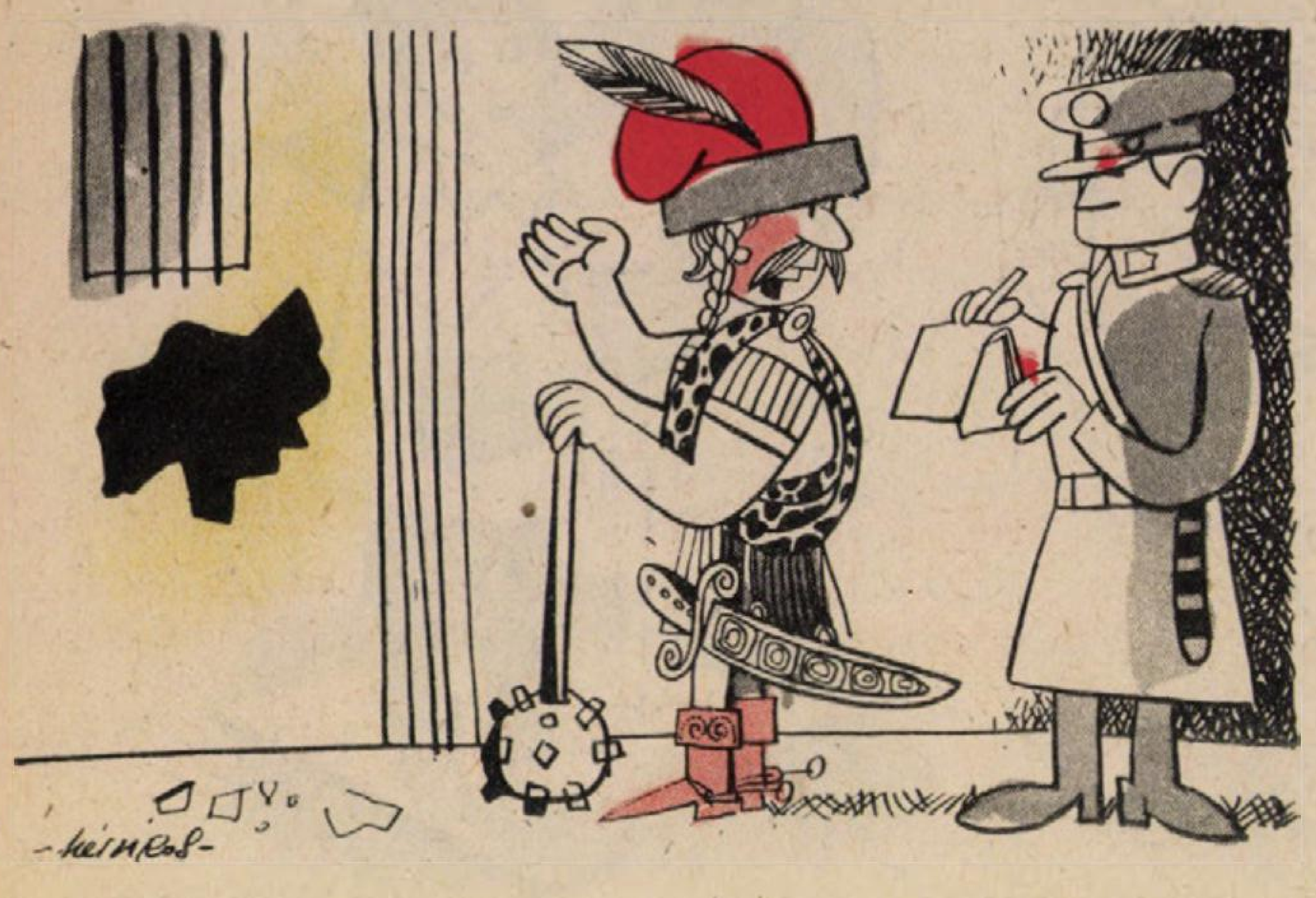
Autóstop

Várnai György rajza

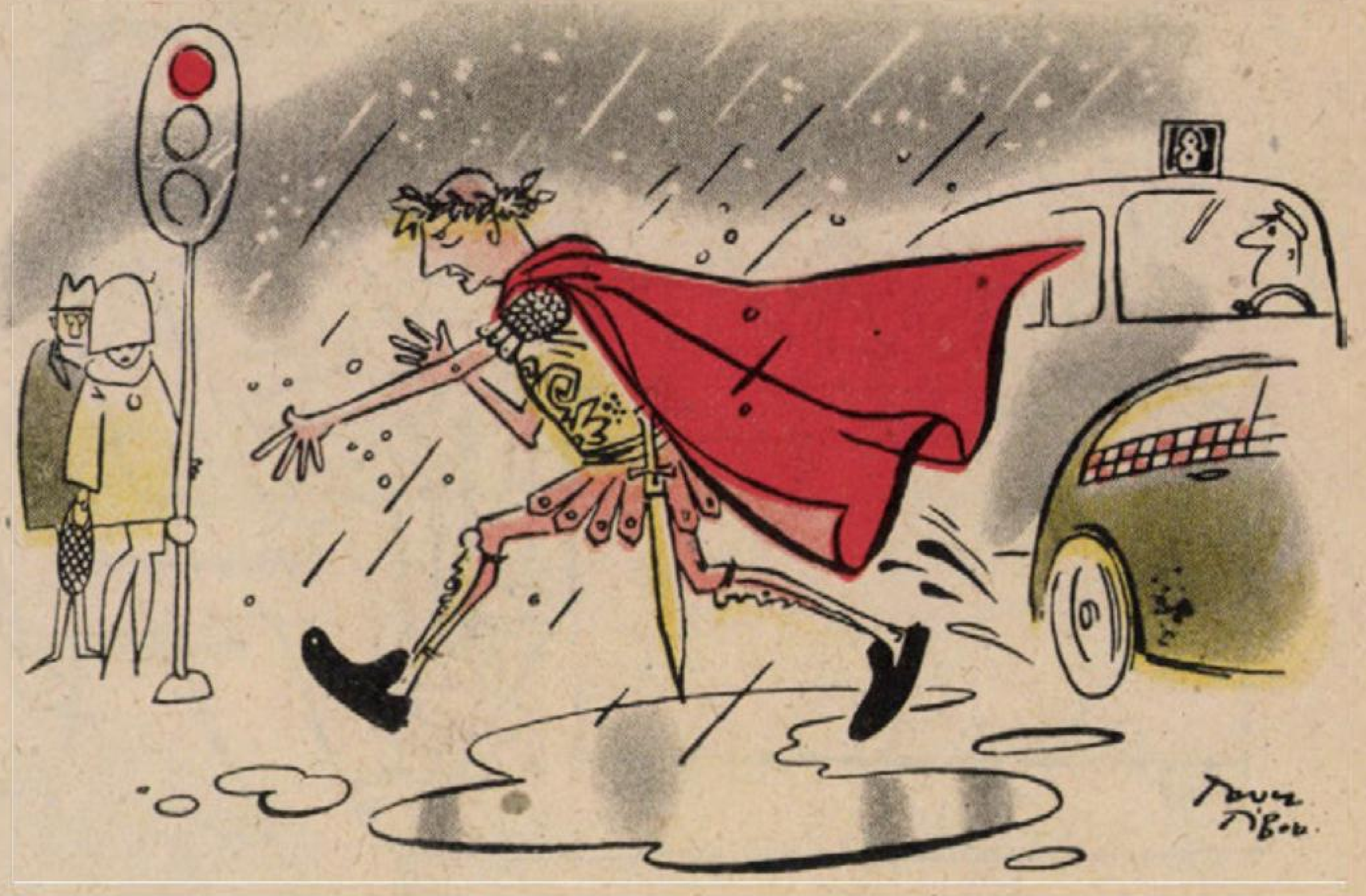
TÖRTÉNELEM ÓRA:

Mészáros András rajza

Botond: Mit csináljak, nem jön ki a házmester! . . .

Toncz Tibor rajza

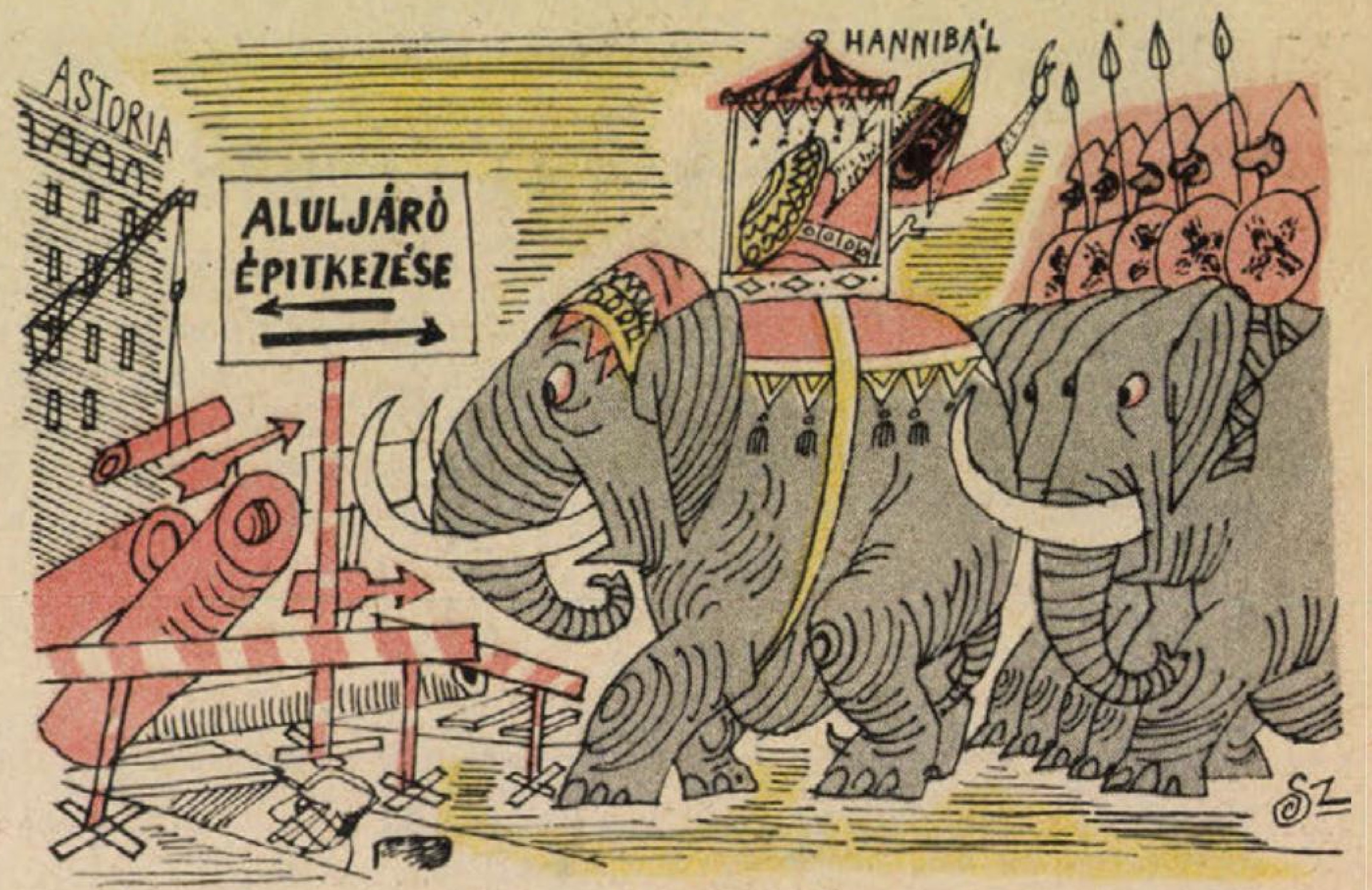
Julius Caesar átlép a pesti Rubiconon.

Fülöp György rajza

Pincér: Voltaképpen miért kötöztette magát a székhez?
Odüsszeusz: Hogy oda ne rohanjak . . .

Szűr-Szabó József rajza

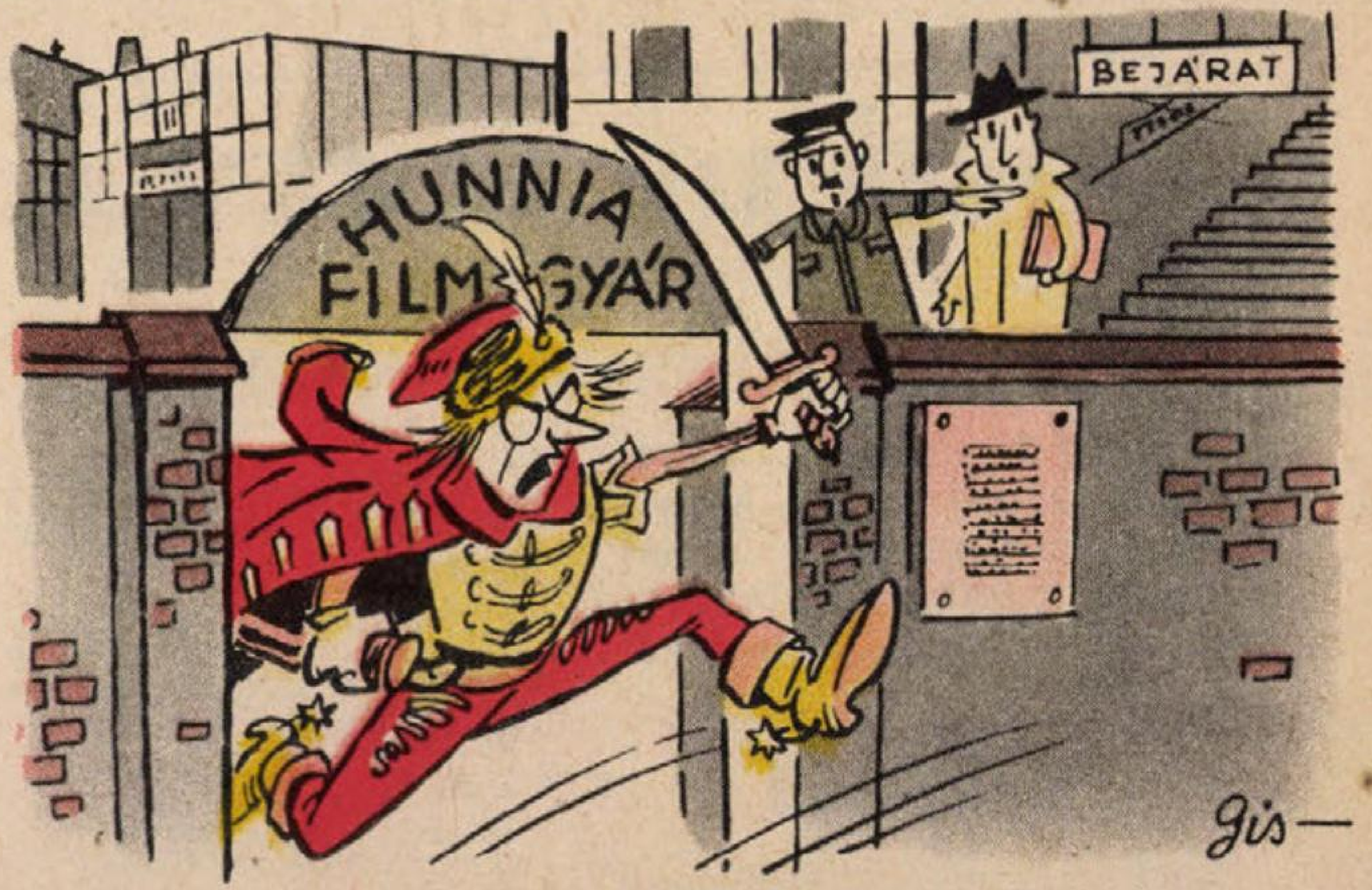

Hannibál: Vissza! Inkább az Alpokon keresztül!

Gerő Sándor rajza

Dugovics Titusz: Igen tisztelt fegyelmi bizottság, ha én lebukom, maguk is jönnek velem! . . .

Szegő Gizi rajza

– Honnan rohant ki Zrínyi?
– A házi vetítőből! . . .

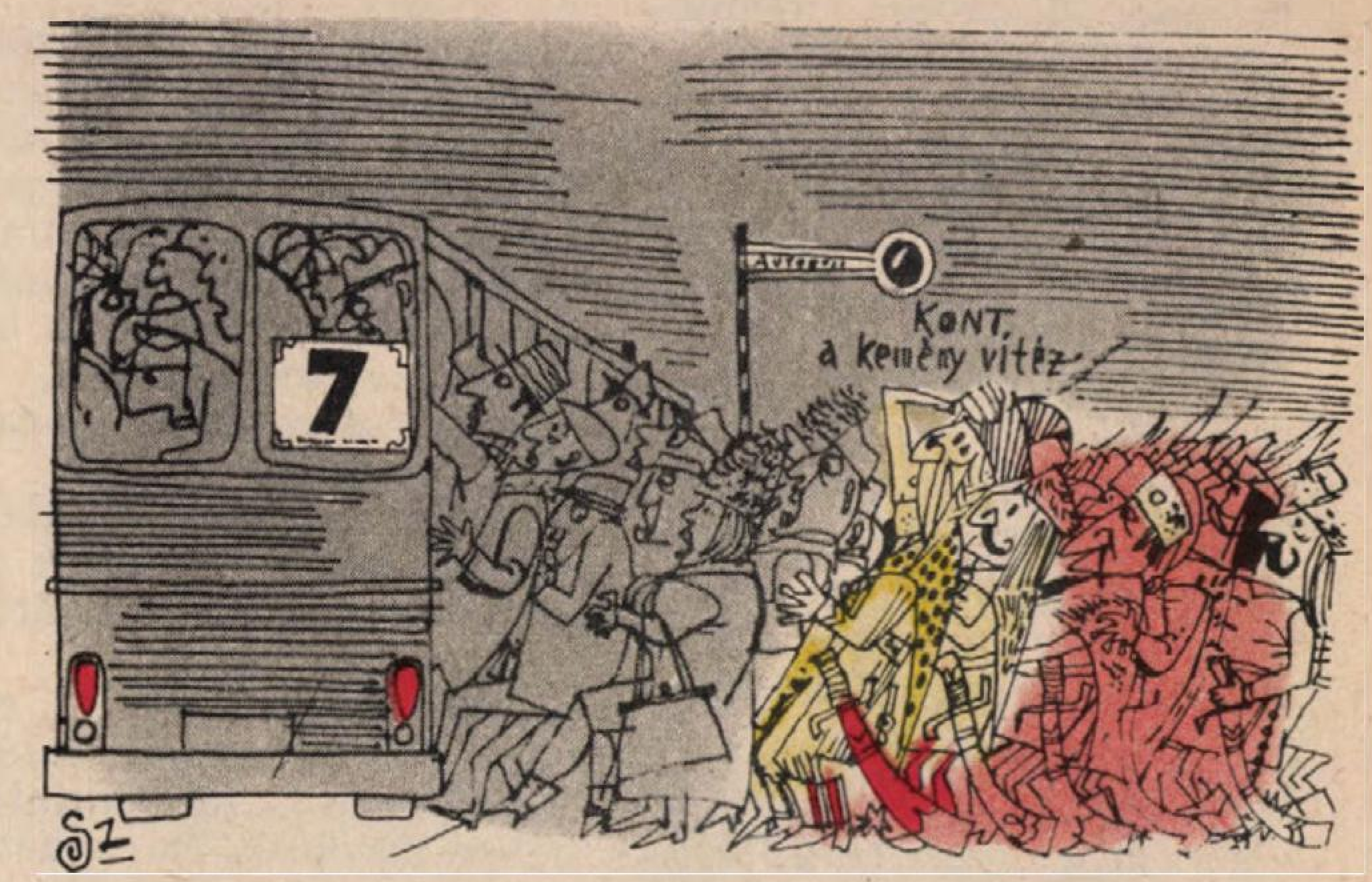
BÁTOR EMBEREK

Vasvári Anna rajza

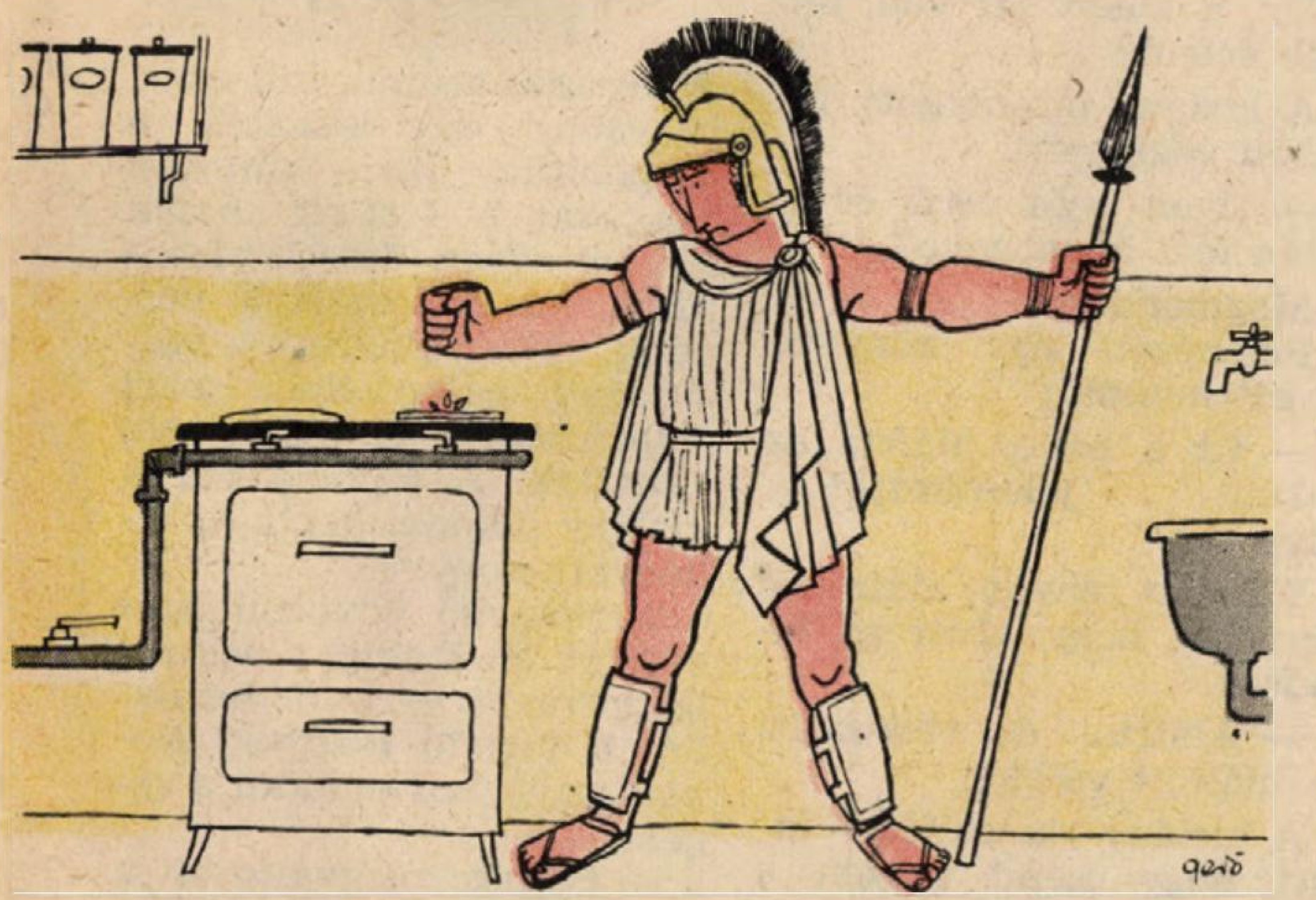

Marco Polo: Albániába nincs? . . .

Szűr-Szabó József rajza

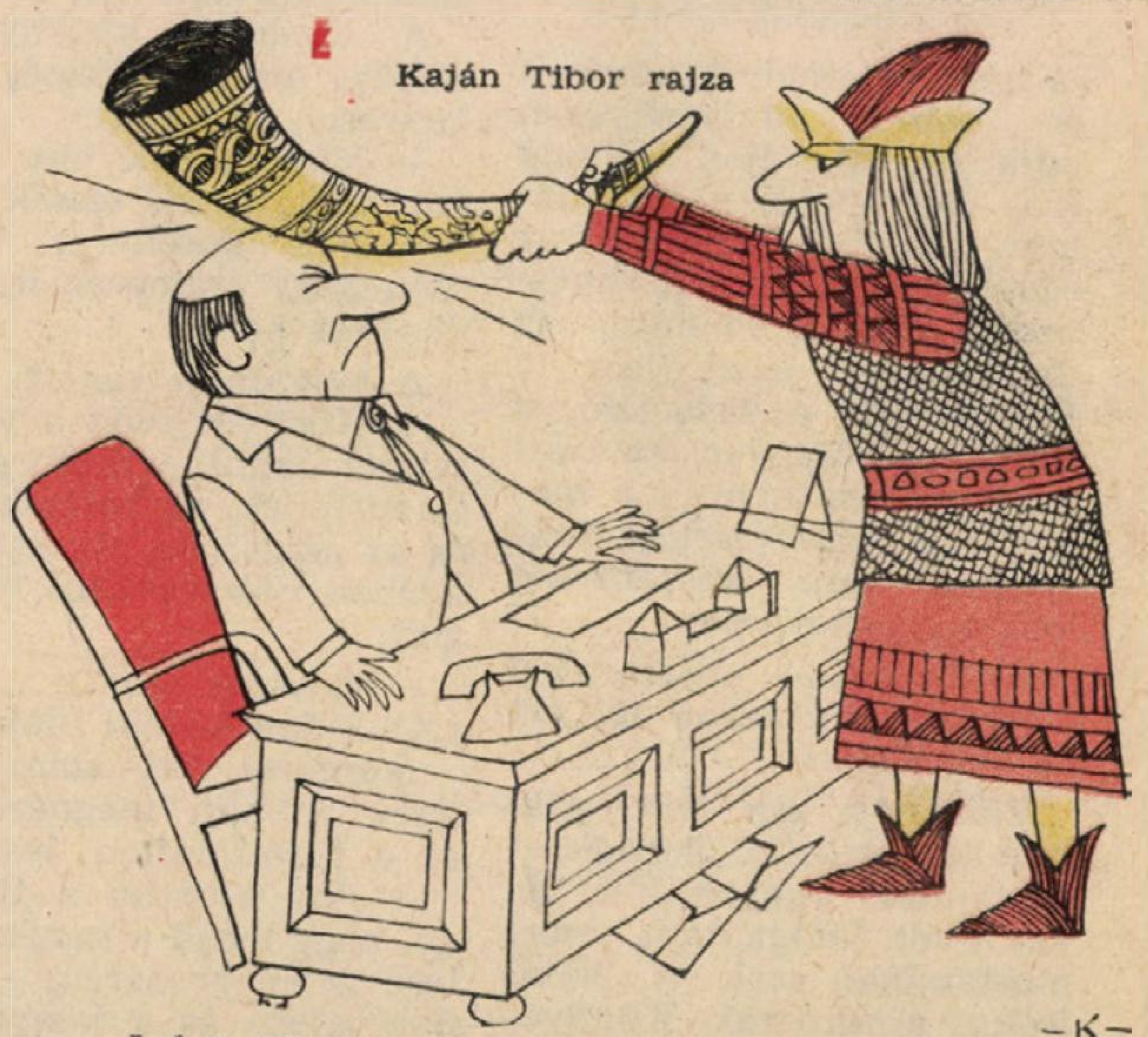

Harminc nemes Budára tart, csúcsforgalomban . . .

Gerő Sándor rajza

Mucius Scaevola: Már megint alig van gáznyomás!

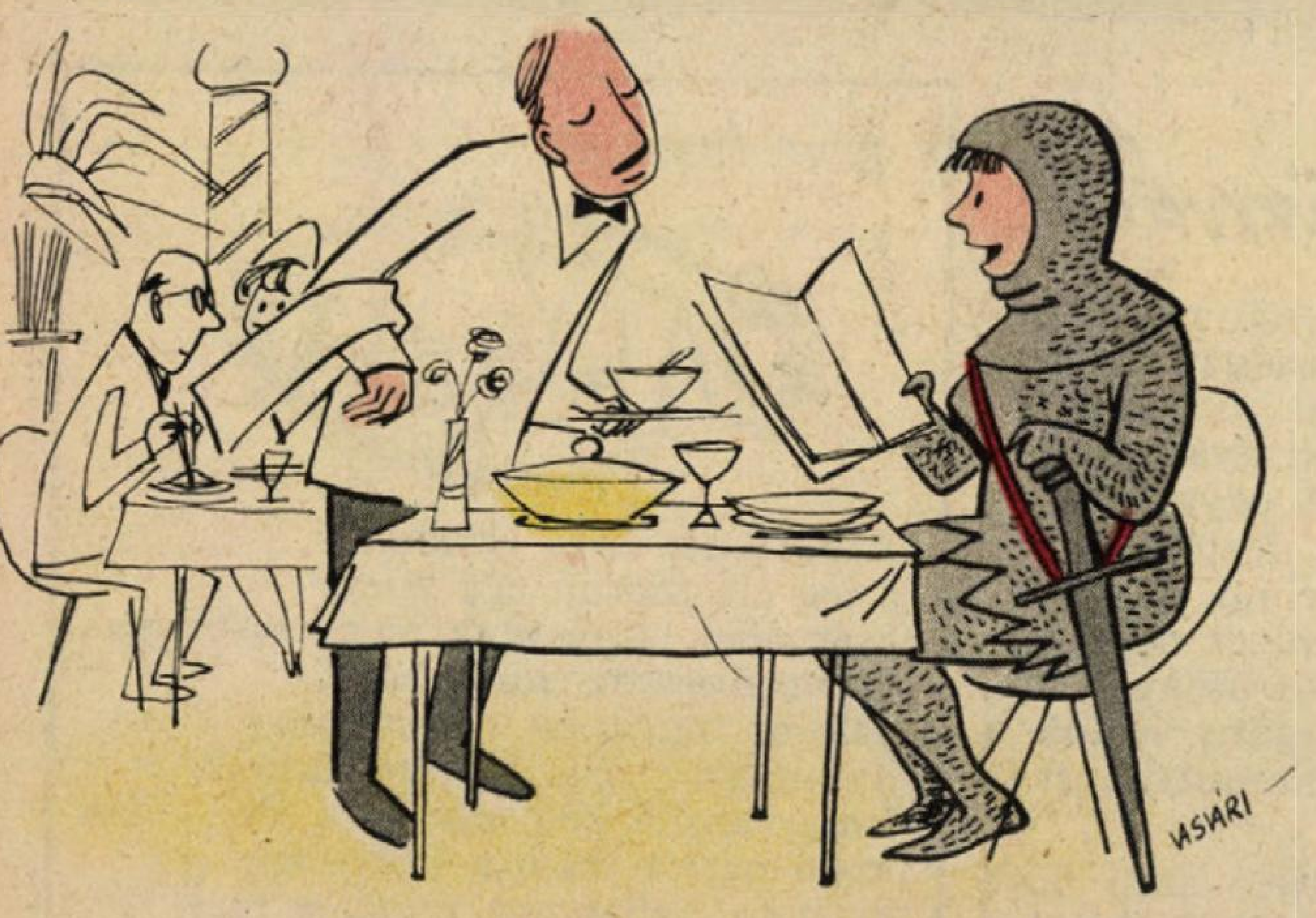
Kaján Tibor rajza

Lebel: Hivatalsegédem leszel a másvilágon!

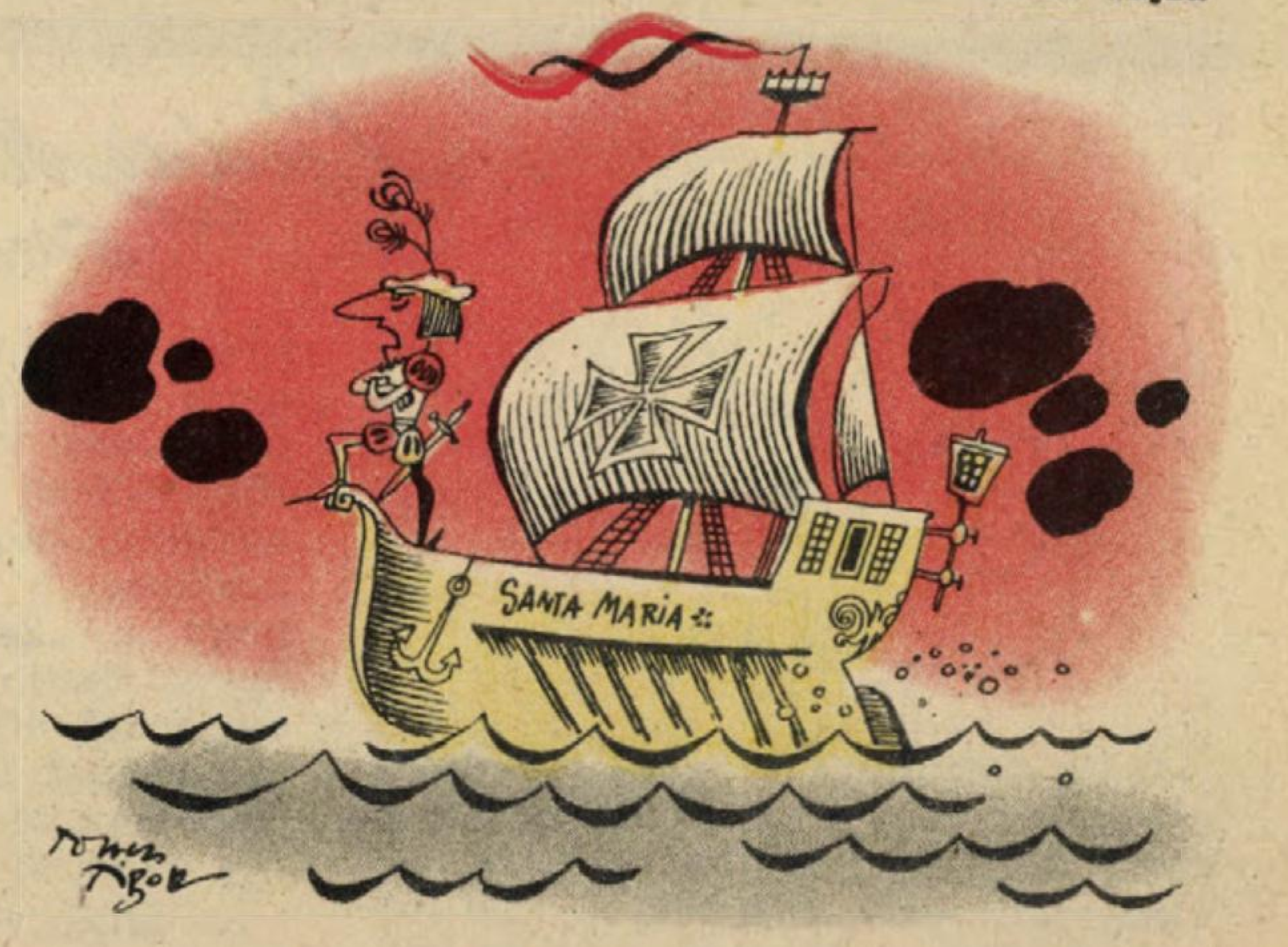
-K-

Vasvári Anna rajza

Orleansi Szűz: Kérek egy máglyarakást! . . .

Toncz Tibor rajza

Kolumbus: Kennedy ide, Kennedy oda, egye fene, most már nekivágok!

A szegkovács

A Vöröskereszt titkárnője biztatóan nézett rám, gödrös arcán mosoly derengett.

— Tisztában van ön a Véradó Mozgalom jelentőségével?

— Kérem... úgyszólván... — Mit tagadjam, hebegtem, mert zavarba hoz, ha fejemre olvassák, hogy valamivel nem vagyok tisztában.

A titkárnő emelt hangon folytatta:

— Aki vért ad, életet ment. Öntől persze nem csak ezt kérjük. Itt a szegkovácsról van szó, aki a legjobb véradónk. Dedikálja neki valamelyik könyvét

és holnap ünnepélyesen adja át. Mondjon néhány szót köszönetül a társadalom nevében. Ennyi az egész. Nos? Mielőtt határozna, megmondhatom, az ünnepségen jelen lesz a Filmhíradó, a Televízió, a Rádió, a Magyar Távirati Iroda munkatársa és a megyei lap főszerkesztője. Számítunk önre, köszöntenie kell a szegkovácsot.

— Kérem — adtam meg magam. A titkárnő jól ért az érveléshez.

Előhúzott egy ívet, adataimat kérdezte. Természetesen nem vagyok hiú, de két évet letagadtam, mert mostanában csak a fiatal írókat ajnározzák. Könnyedén aláírtam valami ívet, ahá, a titkárnő ezzel biztosítja magát.

— Holnap reggel kilenckor találkozunk, jól készüljön fel. Előre is köszönöm.

Kiválasztottam egyet műveimből — némelyikből magamnak is csak egy példányom van —, tanulmányoztam a véradásról szóló szép füzetet s ötflekkes beszédet szerkesztettem, a hosszú szószokat magam sem szeretem.

Éjjel rosszul aludtam, másnap kilenckor kissé sápadtan léptem be a járási egészségház kapuján.

Négy fehérköpenyes, csinos fiatal nő fordult felém, mosolyogva köszöntöttek, belém karoltak. No, ez aztán figyelmes szervezés — ide gyertek tapasztalatcserére író-olvasó találkozót tervező kultúrotthonok!

— Kérem... izé... engem meghívtak ide.

A legszebb kislány — rózsás arcú szőkeség — kedvesen bólintott.

— Már vártuk önt. Először vizsgálatra tessék.

— De kérem... Úgy volt, hogy ünnepség lesz és könyvet kell...

A szavamba vágott:

— Könyvet csak a végén tetszik kapni — intett egyik társnőjének, az belémkarolt és az alagsorba támogatott, közben résztvevően szepegett:

— Rosszul van a... bácsi? Előbb valaki elájult.

Mérgesen kihúztam magam. Jobban megnézhetne ez a figyelmetlen leányzó.

— Azt mondta a titkárnő, hogy majd a szegkovács lesz az én emberem — annak adom át a könyvet.

— A szegkovácsokat még nem hozta be a busz. A vizsgálat itt lesz, tessék derékig levetkőzni.

A folyosón félmeztelen férfiak várakoztak, megcsapott a sorozások hangulata. Csipkelődő nevetés fogadott.

— Nézd ezt a mukit! — modern frizurás fiú nyekkent. — Cidrizik!

Idősebb, deres férfiú kontrázott neki:

— Vannak ilyen nyámnyila alakok! Én a fronton adtam egy litert is, egyszer operációnál.

Itt valami végzetes félreértés van, tisztázni kell mielőbb!

Komoly arcú kislány lépett hozzám.

— Tessék derékig levetkőzni. Ott a fogas.

Súgtam neki, hogy a többiek ne hallják.

— Kérem... Engem ünnepségre hívott a titkárnő... a könyv itt van, tetszik érteni?

A kislány mosolygott. Elnézőn végigmért.

— Ilyen erős férfi és... talán fél? Mi a neve?

Megmondtam.

Belenézett egy könyvbe és azt mondta:

— Itt a neve, aláírta az önként jelentkezést... vagy nem?

Valamit tényleg aláírtam. Éreztem, hogy kiver az izzadság.

— Aláírta, de berezelt! — kiáltott valaki.

A kislány rosszallóan intett, hogy csend legyen s nekem azt súgta:

— Ha meggondolta, elmehet, úgyse biztos, hogy megfelel, betegnek látszik — s elfordult tőlem.

Legényesen vetkőzni kezdtem. Új koma jött, már nem törődtek velem.

Felsőtestem különben is fejlett, sokáig sportoltam, a hangoskodó fiúk tisztelettel pislogtak.

A modern frizurás legény vacogni kezdett a rendelőben, sápadtan belém kapaszkodott. Az idős orvosnő fejcsóválva szólt hozzám:

— Vezesse ki, fiam, akadnak ilyenek, menjen haza, szegényke.

A fiú eloldalgott.

Az orvosnő kopogtatta mellem, hátam. Ugye egészséges vagyok? Minta-vért vett és a legmagasabb klasszisba sorolt, újra fiának szólított.

Fehérbe öltöztettek bennünket, akik megfeleltünk.

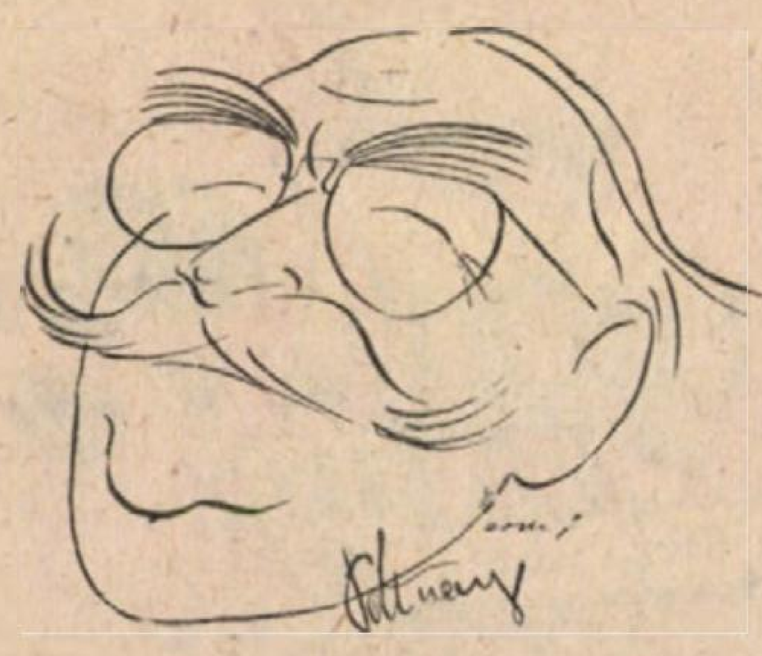
A véradás semmi, különben is csinos nők kezelték a csapolótűt, így kihúzták magukat a férfiak. Aztán az étkezőben összetegeződtünk, mi elsőosztályú véradók, sörrel kínáltuk a vérszegény legénykéket, mert a legnagyobb hangúak nem adhattak. A komoly barna kislány utánam hozta az elhagyott könyvet.

A titkárnő üdvözölt bennünket és átadta a véradó igazolványt — erről beszéltek a fogadó leányok. Nekem zavartan mondta a végén:

— Sajnos, megváltozott a szervezés, csak holnap jönnek a szegkovácsok. Majd én átadom a könyvet. Ugye nem haragszik, hogy hiába jött?

Szentiványi Kálmán

Ludas Matyi emlékkönyvébe

Most készültem el egyik legjobban szívemhez nőtt alkotásommal, Munkácsy Mihály szobrával, amelyet rövidesen bronzba öntenek, azután Kazincbarcikán, a Munkácsy téren állítanak fel. Mint mindig, ha valakinek a szobrát mintázom, nemcsak az illető alakját, arcvonásait, fényképeit, hanem életét is alaposan tanulmányozom. Munkácsy Mihályról is nagyon sok vidám apróságot tudtam meg, ezek közül egyet megemlítek. Rippl-Rónai József, aki gyakran beszélgetett Munkácsyval, egyszer megkérdezte a világhírű festőművészt, hogy a „Zálogház” című képének egyik alakja helyett miért nem festett szebb nőt, olyat, aki bájával, csinosságával jobban magára vonná a figyelmet. Munkácsy elmosolyodott és így válaszolt:

— Miért nem festettem szép nőt? Megmondom: életismeretből. Azt hiszi, hogy az a nő zálogházba járna, ha feltűnően szép lenne?

Pátzay Pál

J. W. GOETHE

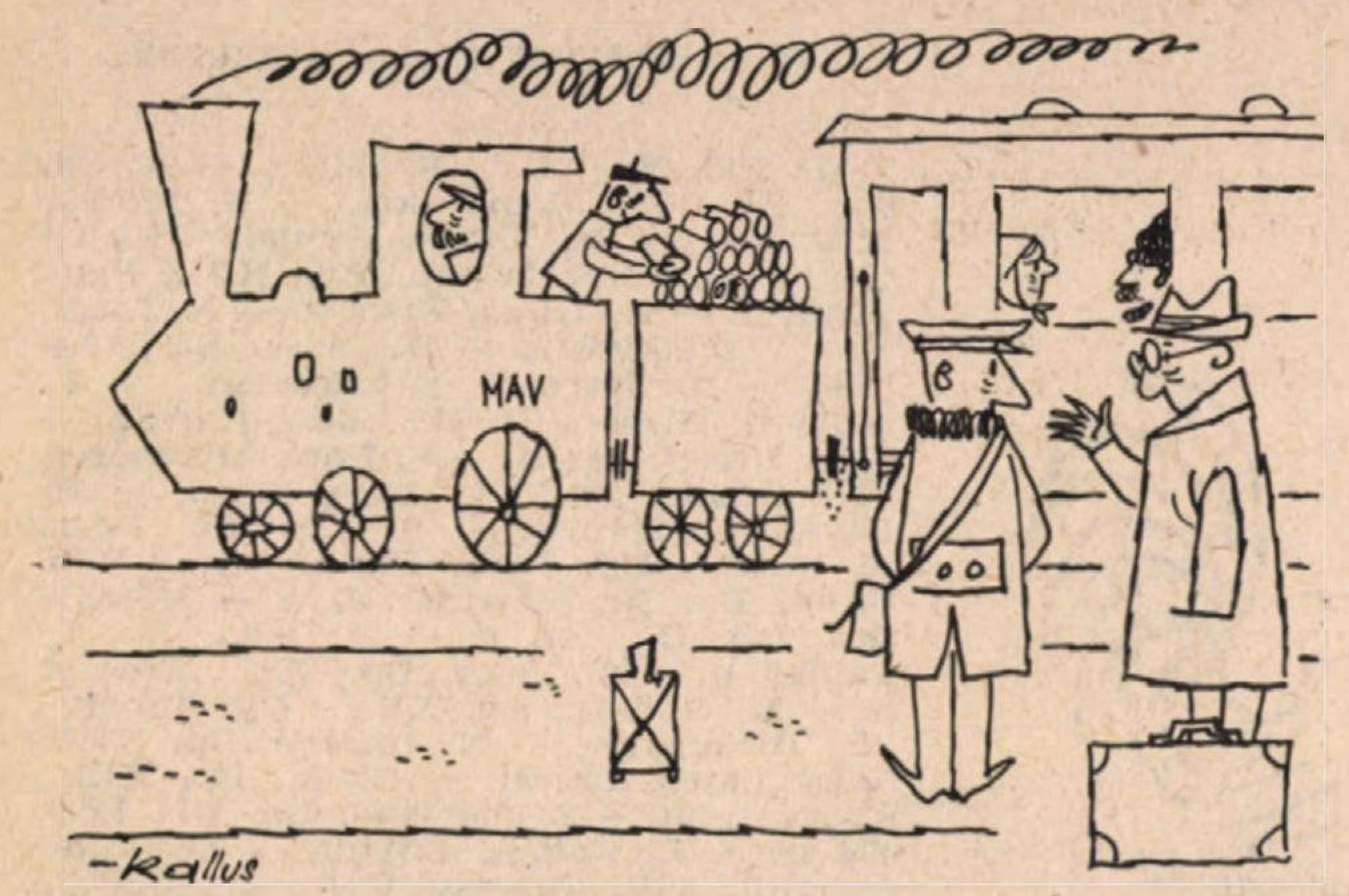
A békák

A béka-nép a tó vizében
a jég alá szorult egy télen.
Már nem is ugráltak, nem vartyogtak,
de megfogadta mindahány,
daloini fog, mint a csalogány,
ha egyszer szárazföldre jutnak.
Langy szellő kélt, olvadt a jég,
majd partra szállt a béka-nép,
de nem hallatszott most se más,
csak a régi, ismert vartyogás.

Fazekas Anna fordítása

Falusi vicinális

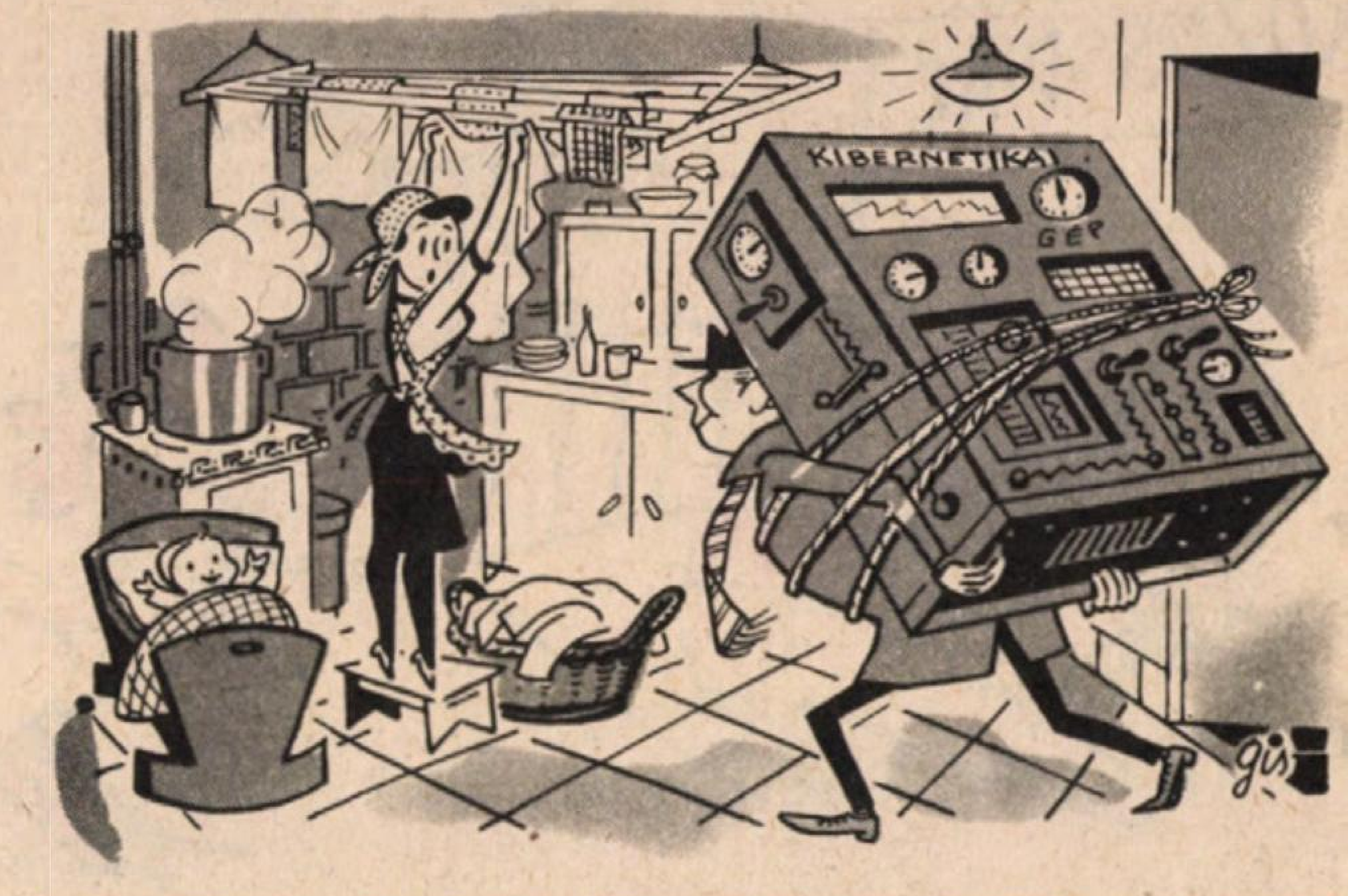
Kallus László rajza

– Maguk fával fűtik a mozdonyt?
– Csak most, mert a mozdonyvezető sonkát füstöl a kéményben...

Technikus atya

Szegő Gizi rajza

– Nézd, mit fusiztam össze a gyerekeknek...

A humor könyvéből

HELTAI JENŐT bosszantotta a notórius viccmondók visszatérő kérdése: ismered-e? Ő ugyanis – tapintatból, udvariasságból – mindig nemmel válaszolt.

Egy alkalommal a Nemzeti Színház legtehetségtelenebb elbeszélője tette próbára a türelmét, és a viccet többször félbeszakította ezzel a kérdéssel: De nem ismered,Jenő?

– Nem, nem, nem – hangzott – az udvarias felelet.

Végre betelt a mérték.

– Tudok hazudni egyszer, kétszer, ha muszáj, akár ötször is –, fakadt ki Heltai. – De hatodszorra megmondom az igazat: a viccet nemcsak ismerem, hanem én találtam ki!

ERNEST RUTHERFORD a magfizika angol úttörője vidéki tartózkodása idején egyszer vitába szállt egy gazdával a talajművelés új módszereiről. A gazda körömszakadtáig védte apja és nagyapja hagyományos módszereit és az újításokról hallani sem akart. Rutherford türelmét vesztve megjegyezte:

– Ezt én mégis csak jobban tudom. Két egyetemen szereztem a diplomámat!

– Ügy, úgy – adta vissza a szót a gazda fejcsóválva. – Nekem is volt egyszer egy borjúm, az két tehén tőgyét szopta. Kedves jószág volt az, mégis csak borjú maradt, akármennyit is szopott!

STAN ÉS PAN a hollywoodi filmkomikuspár, ajánlatot kapott egyszer egy New York-i kalapgyártól, hogy ötezer dollár ellenében engedjék át nevüket reklámcélokra. Az egyezség után hamarosan föl is tűntek – komikusaink keménykalapos képével – a gyár plakátjai ezzel a szöveggel:

Stan és Pan
csakis Parker-kalapot visel.

A reklámba azonban beleszólt a konkurrens kalapcég, amely másnap csekély költséggel a maga javára fordította vissza a versenyt, ezzel az átragasztott szöveggel:

...S röhög is rajtuk az egész világ!

BÁNYÁSZ PISTA kedvelt művésze volt a debreceni színháznak. Sajnos, volt egy hibája: nem minden szerepét tanulta meg rendesen.

Egy vasárnap délután a híres Nedbal operett, a „Lengyelvér" volt műsoron. Bányász Pista Zaremba szerepét játszotta. A második felvonásban arról beszélt, hogy mi mindent tud ő, a híres Zaremba. Bányász Pista összevissza beszélt: Én tudok így, én tudok úgy, tudom ezt, tudom azt, – mire a súgónő kibújt a súgólyukból és hangosan az egész közönség füle hallatára így szólt:

– Mindent tudsz te csibész, csak a szerepedet nem tudod!

UGRATÁS

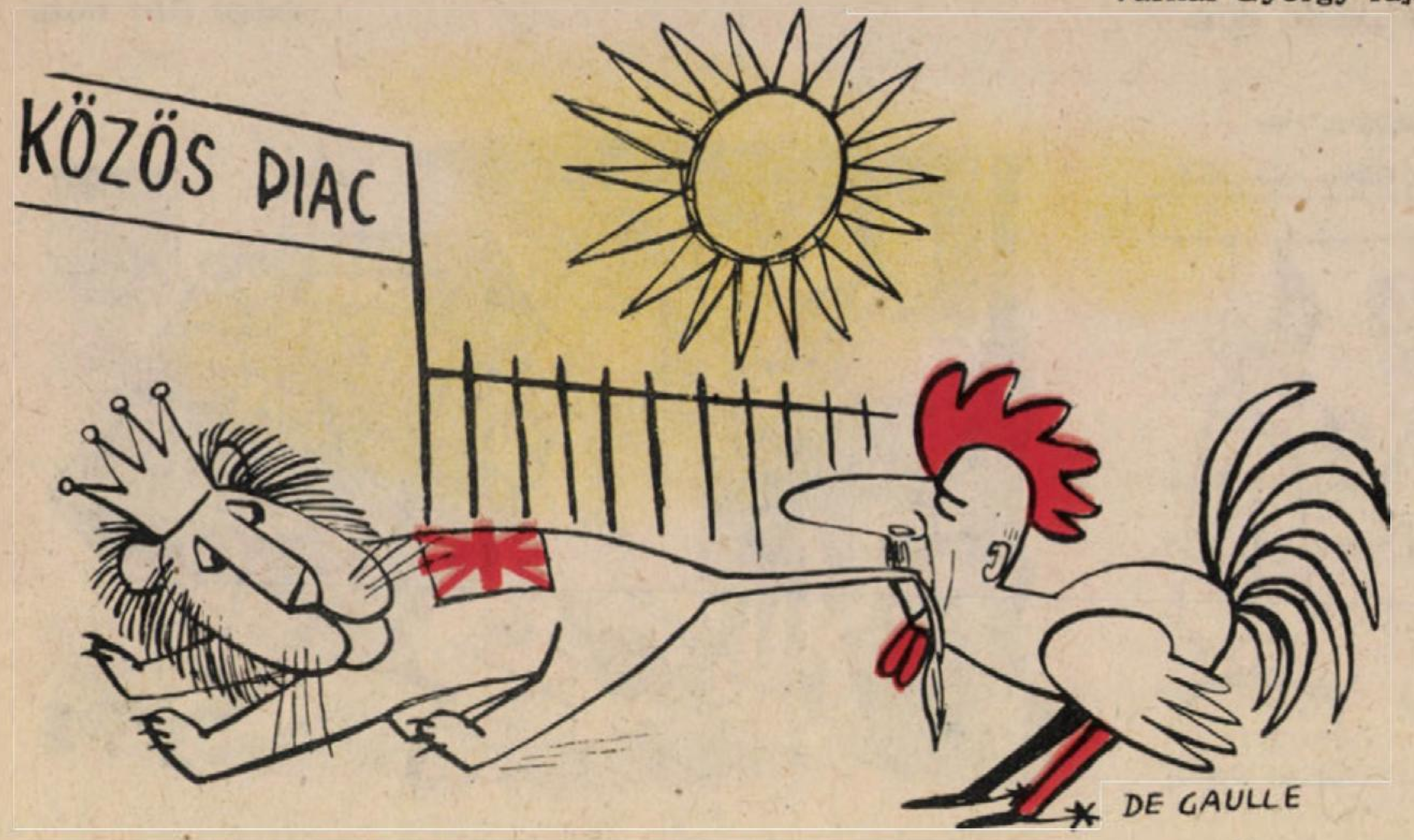
Pusztai Pál rajza

– Ide figyelj, Lenke, ha megpukkadsz se tudsz kitalálni olyat rólam, mint amit én tudnék elmesélni magamról...

A tárgyalások változatlanul folynak

Várnai György rajza

Nem közölhető kéziratot küldtek:

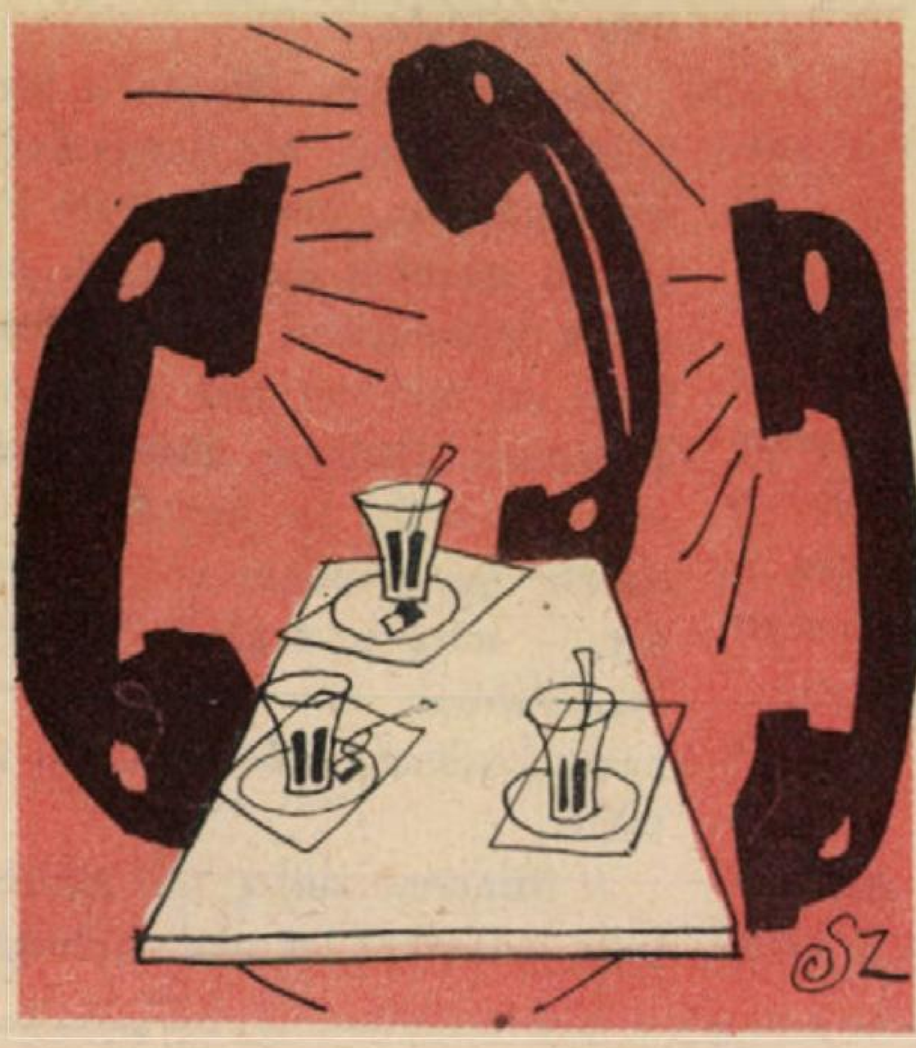
P. Pál, Bp., XIV., Károly u. — A. Gábor, Bp., VII., Lenin krt. — K. Mózes, Kiskőrös. — Cs. Ágnes, Gyula. — B. Tibor, Pápa. — E. Zoltán, Bp., XIII., Pannónia u. — K. Lajos, Kispest. — N. Imre, Bp., VI., Eötvös u. — D. László, Szigethalom. — J. Norbert, Mezőkövesd. — F. Márton, Alsóörs. — B. Ödön, Karcag. — Sch. József, Aszód. — V. Imre, Mikepércs. H. Gábor, Bp. XI., Hegyalja u. – F. Istvánné, Ujszász. – Sz. Katalin, Pécs. K. József, Bp. VIII., Kmetty u. – Sz. Anna, Bp. II., Mártírok útja. – M. Sándor, Bp. IX., 903. u. – Z. Ödön, Bp. I., Pauler u. – B. Béla, Bp. VIII., Erdélyi u. – M. György, Bp. XV. – Gy. Mihályné, Törökbálint. – N. Imréné, Bp. XIV., Nagy Lajos kir. út. – G. A., Bp. XIII., Rudas L. u. – S. Jánosné, Bp. VI., Eötvös u. –. L. Zoltán, Enying. – M. András, Bp. XII., Tarcsay V. u. – „Z. P.", Bp. V., Alkotmány u. – P. Zoltán, Debrecen. – Ó. József, Eger. – K. László, Bp. II., Tölgyfa u. - H. L., Bp. II., Gábor Áron u. – M. József, Szerencs. – T. József, Balassagyarmat. – B. Tibor, Bp. XIII., Szt. István krt. – S. János, Jászapáti. – „Turfó". – L. István, Bokros. –

K. József, Hatvan, — B. Lajos, II., Ruszti u. — M. László VI., Paulay E. u. — V. János, Kőtelék — N. Lajos, Eger, — T. László, Bp. XIV. — T. József, Orgovány. — D. Éva, Bp., VII., Jósika u. — Sch. Mária, Budaliget. — Sz. József, Bp., I., Attila u. — S. Sándor, Hajduhadháza. — H. Vilmos, Sérfenyősziget. — N. K. Celldömölk. — S. Margit, Bp., XI., Kende u. — T. Sándor, Bp., VII., Rákóczi u. — A. Sándor, Tarcal. — „Egy kezdő" Békéscsaba. — U. János, Bp., XIII., Róbert K. krt. — D. Dénes, Bp., IV., Baross u. — Ny. Eszter, Bp., XIX. — D. Kata, Kistarcsa. — S. Vendel, Pápa. — K. Józsefné, Bp., XII., Ugocsa u. — P. Judit, Bp., XIII., Rokolya u. — M. I. Bp., VI., Népköztársaság u. — R. Vilmos, Pestlőrinc.

B. Judit, Bp, I., Attila u. — S. Péter, Fót. – F. Anna, Bp. XII., Böszörményi út. – V. Ildikó, Bp. II., Mártírok útja. – H. Veronika, Isaszeg. – G. Sándor, Kaposvár. – P. László, Bonyhád.

A pletyka

Szűr-Szabó József rajza

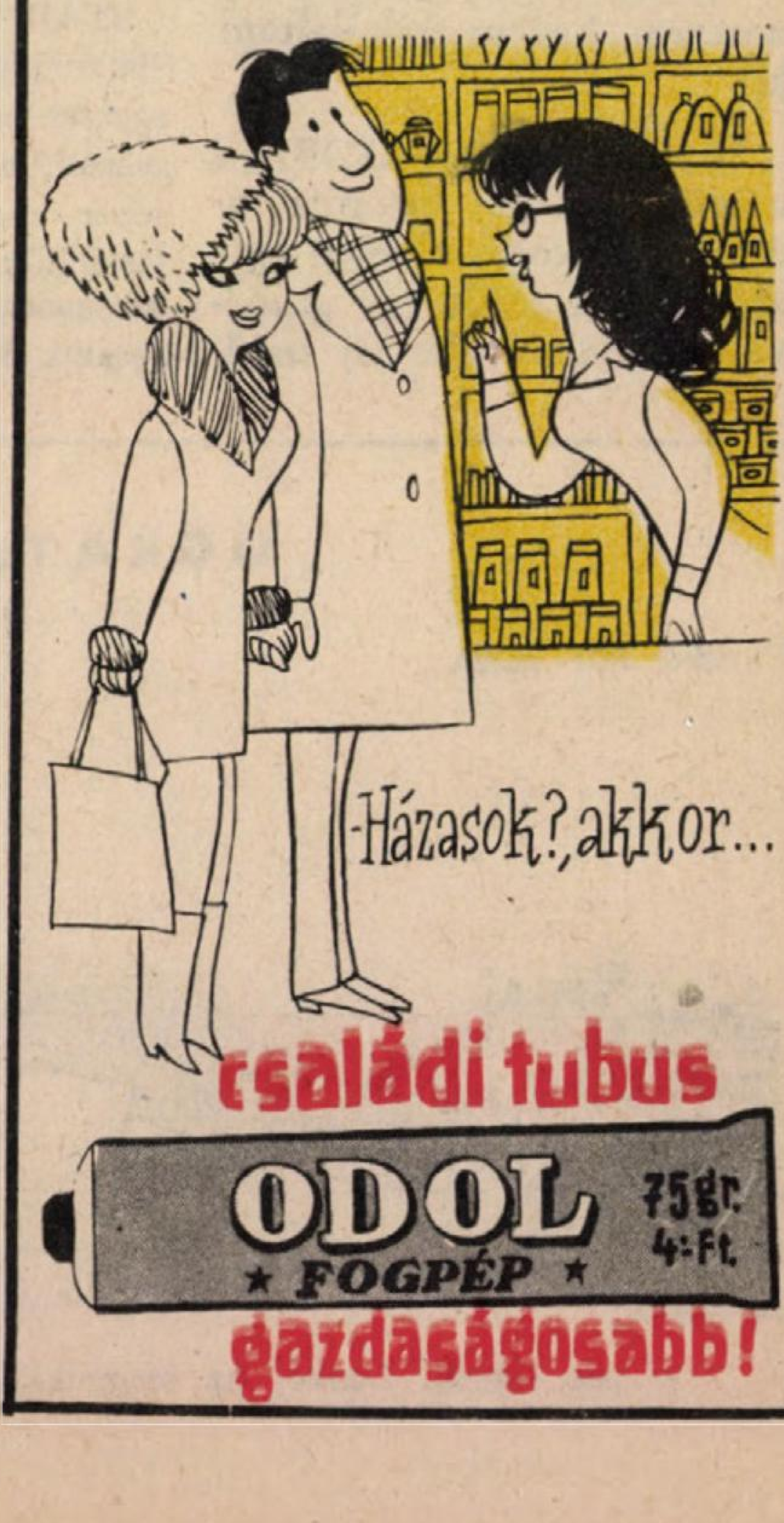

A kényelmes modern szék

Schwott Lajos rajza

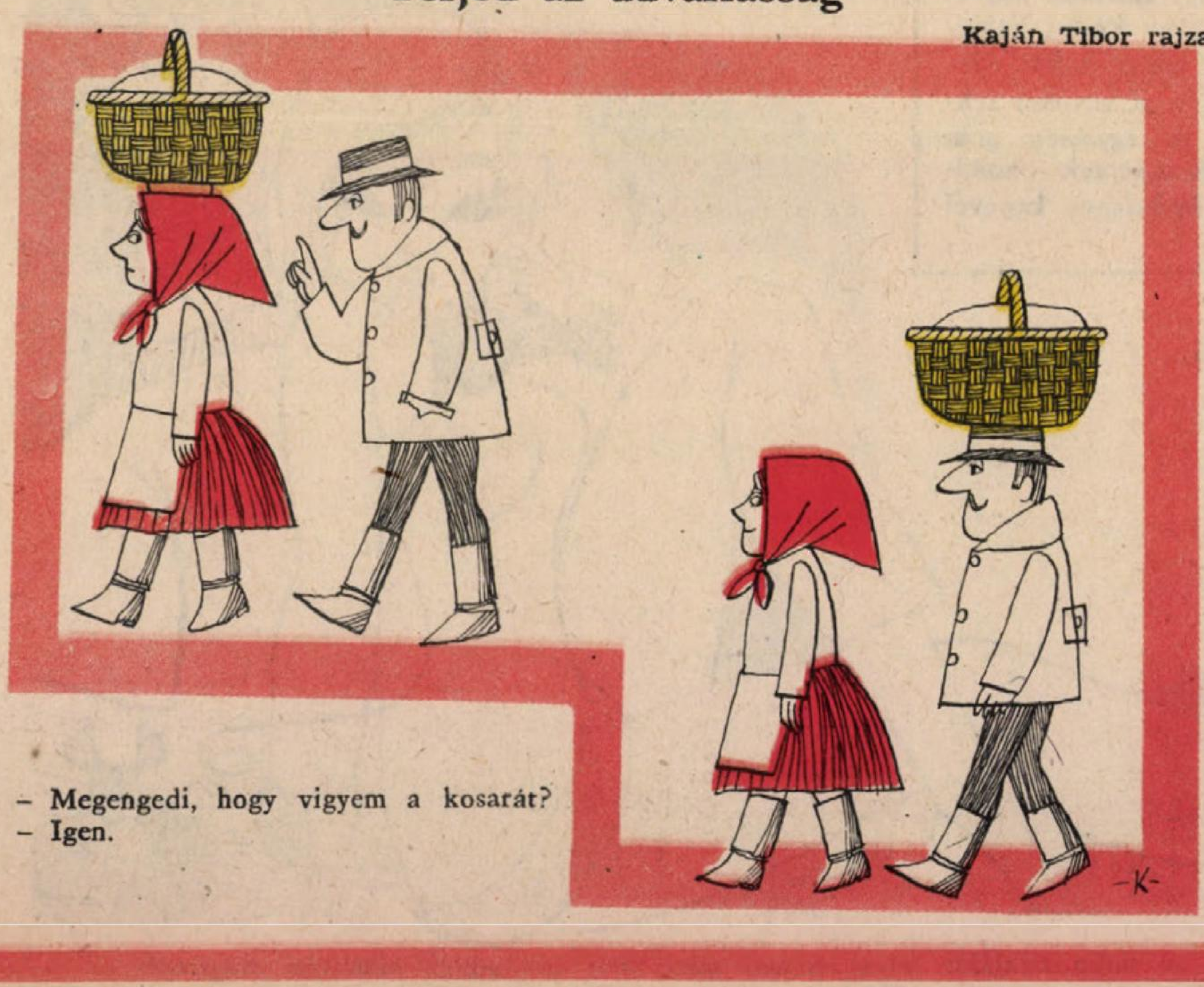

E heti hírdetésünk

Terjed az udvariasság

Kaján Tibor rajza

– Megengedi, hogy vigyem a kosarát?
– Igen.

persPEKTÍVÁK!..

– Hallom, kilépsz! – kiáltott felém Brabács Berci, amikor lassan becsuktam magam mögött a műhelyiroda ajtaját.

– Még gondolkozom rajta – álltam meg tétován. – Sok olyan dologról tájékoztattak, amikről eddig sejtelmem sem volt. Kiderült, hogy belépésem napjától állandó figyelemmel kísérik fejlődésemet. Kedvező vélemény alakult ki rólam. Szakmailag is, politikailag is. Tehetségesnek tartanak. Terveik vannak velem. Néhány tanácskozáson is felmerült már a nevem. Komoly formában. Látnak bennem fantáziát. Nem soká kiemelnek. Úgy látszik, érdemes maradnom.

– És a fizetés? – firtatta Berci.

– Változatlan. Momentán szűk a béralap.

*

– Szerencsére nem vagyok sértődős – nézett rám barátságos-szelíden Kreszmayer elvtárs, a munkaügyi osztály vezetője. – De hogyan is tételezhette fel, hogy nem tudom, miszerint maga az elmúlt négy év alatt megszerezte a technikusi képesítést?! Még az osztályzatait is ismerem. A lényeg, hogy nekünk most égető szükségünk van műszaki káderekre. Kiváltképp saját nevelésűekre. Rövidesen ugyanis felfrissítjük gépparkunkat. Gyökeresen új technológiára térünk át. Mindent automatizálunk. Érti, barátom? Ragyogó távlatok nyíltak meg maga előtt. Majd áthelyezzük a műszaki osztályra. Saját érdekében javasolom, hagyja bent a munkakönyvét. Szinte irigylem magától ezt a szédületesen gyors érvényesülést...

– Mi van? – érdeklődött később Brabács.

– Feldobott az öreg – feleltem. – Maradok.

– Fizu?

– Az is marad.

*

– Én nem árulok zsákbamacskát – veregette meg a hátam kedélyesen Sipek kartárs, az igazgatónk. Elismerem: technikusi és mérnökközgazdászi diplomával a zsebében pillanatnyilag nincs a megfelelő beosztásban. Ez igaz. Per ma! De mit hoz a holnap? Trösztösödést! Gondolja meg! Belénk olvad az iparág valamennyi üzeme. Olyan vezetőkre lesz szükségünk, akik országos áttekintéssel rendelkeznek. Gazdasági és műszaki téren egyaránt. És maga pont ilyen ember. Ezt a minisztériumban is tudják. Azt tanácsolom: várjon.

A műhelyben Berci kérdően nézett rám.

Bólintottam egyet. Aztán még egyet.

*

– Felháborító disznóság, amit itt magával műveltek! – csapott le dühösen íróasztala üveglapjára Mokri Dénes, a tröszt vezérigazgatója. – Az újságokban hirdetünk, amikor itt hever előttünk parlagon egy univerzális szakember. Fél tucat diplomával, három idegen nyelv felsőfokú vizsgájával. És mi évről évre csak perspektíváztuk szegényt. Azonnal intézkedem. A jövő héten már a tröszt vezérkarában fog dolgozni.

– A jövő héten? – legyintettem szomorúan. – Az késő. Holnapután megyek nyugdíjba.

Kürti András

De Gaulle mester párizsi műtermében

Toncz Tibor rajza

Mentegetőzés

Schwott Lajos rajza

– Csak azért áztam el, mert nincs ernyőm.

Lesz-e nyereségrészesedés?

Pusztai Pál rajza

iával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával
bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a büro
Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a

PILLANTÁS A SZEMÉTLÁDÁBA

Először egy kapu előtt pillantottam meg – nyitott szemétvödörben. Egy méternél hosszabb tejszínű karcsú üvegcső volt, két végén ragyogó fémkupakkal. Megálltam, néztem, s akkor kihoztak a házból még vagy húsz darabot és bedobták a vödörbe. Rossz érzés futott át rajtam, mintha hozzám vágták volna. A csövek közül több eltörött. A túloldalról két gyerek szaladt át, kiemeltek néhány csövet és elvitték. Kedvem lett volna nekem is hazavinni egyet – olyan szép volt. De akkor

megjelent a Kuka-autó és csörömpölve elnyelte a vödör tartalmát.

Zaklatott kedéllyel folytattam az utam. Ha egy-két forintos üveget látok a szemétben – oda se neki, de ez a hosszú üvegcső két fémkupakkal... Persze a kiégett fénycsövekkel nem lehet világítani, de vajon újra tölteni sem lehet? És a két fémkupak is szemétrevaló? Nem lehet más csőre szerelni?

Később elfelejtettem az egészet, hiszen annyi mindent lát és hall az ember. Aztán egy napon a körúti irodaház egyik félreeső odújában ismét találkoztam a fénycsövekkel. Éppen törték őket. Mert a szemetes nem viszi el, csak ha össze vannak törve. Sok-sok fénycső hevert az odúban, és sok sértetlen hosszú karton doboz. Ezeket meg feltüzelték.

Nyelek egyet, amikor a fűtő elmondja, de nyomban nyugtatom is magam. Nem a te asztalod! Végezd a magad dolgát! Másodikán úgyis megkapod a béred... Ennek ellenére perceken belül a gondnok előtt állok, és érdeklődöm, miért kerül a szemétbe a használt fénycső, és tűzbe a hibátlan hullámkarton doboz.

– Megértem a nyugtalanságát – felelte a gondnok –, nekem is rosszul esik, de hiába, nincs helyünk, nem veszik át, kénytelenek vagyunk kidobni. Egyszer ugyan kaptunk a MÉH-től egy körlevelet, tessék nézni – és már mutatja is –, a használt csövekért 22 fillért ígértek, a dobozokért három forintot. Gyűjtsük össze és küldjük ki a telepre. Szót fogadtunk. Elvégre népgazdasági érdek. Összegyűjtöttünk és kivittünk egy kocsira valót. 300 forint a fuvar. De nem vették át. Hiába hivatkoztunk a körlevelükre. Visszahoztuk. Mit lehet tenni...

Tényleg, mit is lehet. És kit érdekel?

Megkaptam a végszót, de még mindig piszkált valami. Kezdtem dühös lenni magamra. No, csak egy utolsó kísérlet: felhívom a gyárat.

– Nem vagyunk berendezkedve a használt csövek és csomagoló anyag visszavételére – volt a válasz.

Nincsenek berendezkedve. Erre nem is gondoltam. Pedig egyszerű, mint a pofon.

Egy csövet mindenesetre elkértem a gondnoktól. Most az íróasztalomon fekszik. Ha nagyon rózsaszínben látom a dolgokat, csak rá kell néznem, menten eszembe jut az a sok minden, ami még senkinek sem inge, sem gatyája.

Még ha benne jár, akkor sem.

Kőműves Imre

LÓ-PANASZ

Elismerem, hogy az emberek sem találnak mindig kedvükre való lábbelit a cipőboltokban – de azért olyan nagy bajba soha nem kerülhetnek, mint mi, lovak. Mi ugyanis éles patkósarkot egyáltalán nem kapunk sehol – már pedig ez az egyetlen alkalmas téli lábravalónk. Enélkül nem járunk munkába, mert zab-adó gazdánk nem tesz ki bennünket a lábtörés veszélyének. Pedig nagy szükség volna rá a trágyahordásnál és egyéb fontos mezőgazdasági munkálatoknál. Hiába, a havas, síkos utakon éles patkósarok nélkül nem tudunk közlekedni.

Ezúton kérdem az illetékeseket: lesz-e valaha éles patkósarok? Van-e remény arra, hogy a magyar ipar meg tudja oldani ez a nehéz, bonyolult műszaki feladatot?

Mert ha nem, akkor mi, lovak, kénytelenek leszünk megtanulni sílécen közlekedni...

Egy elesett ló,
Perenye 2.

ÁTRUHÁZNI TILOS!

Lovas nemzet voltunk – olvasó nemzet lettünk. Mindegy, hogy mit, mindegy, hogy hol, csak betű legyen.

A napokban villamoson – két könyök közé szorulva – más híján, elővettem a Dolgozók Általános Hetijegyét, és elolvastam annak utazási feltételeit.

Bár ne tettem volna.

Azóta évek óta elkövetett folyamatos bűncselekményeimre döbbentem rá. Mint becsületes szándékú állampolgár – lelkiismereti gyötrelmeimet leküzdve –, végül is úgy döntöttem, hogy szembenézek a dolgok törvényes következményeivel és feljelentem magamat.

Tisztelt Fővárosi Villamosvasutak!

Körülbelül hét éve annak, hogy önök megszüntették a dolgozók kedvezményes, 5 forintos hetijegyét, valamint a 7 forintos általános hetijegyet és bevezették az egységes, 6 forintos hetijegyet.

S most képzeljék el, évek óta nem tartottam be az utazási feltételek egyik pontját. Önök előírják, hogy a *„Jegyet másra átruházni nem szabad.”* És én – ó, balga – hányszor adtam oda gyermekeimnek az érvényes jegyemet, és hányszor fogadtam el mástól! De hányszor!

Ez még mind semmi. Mert előfordult az is, hogy a jegyemet a nyugdíjas anyámnak adtam oda, aki nem dolgozó. Már pedig ez a DOLGOZÓK hetijegye.

Hogy mit tudok mentségemre felhozni?

Ha egyáltalán lehet enyhítő körülményről beszélni, úgy legyen szabad megemlítenem, hogy sem a jegyvásárlás, sem a kezelés pillanatában az FVV közegei soha nem kérdezték tőlem: honnan szereztem a hetijegyet, vagy milyen jogcímen vásárolok ilyet. Így aztán nem csoda, ha mások is hibát követhetnek el. Például a dolgozók hetijegyével visszaélve földbirtokosok, bankárok és hasonszőrűek utazhatnak a villamoson, sőt jegyüket másokra is átruházhatják.

Irgalmas ítéletet kérek.

Lengyel Ferenc
XIV., Bácskai u. 10.

Praktikus elme

Fülöp György rajza

– Egy kis anyag kimaradt a függönyből, gondoltam, jó lesz a tévére...

Giccset a sportolóknak!

Amikor valamiből sok van, s már elárasztja a piacot, profilírozzák. Épp ezért már meg se lepett, amikor azt láttam, hogy a giccset is profilírozzák. Igazán elég van belőle, – ideje volt, hogy szakosítsák a terjesztését.

A Lenin körút és Népköztársaság útja sarkán tündöklő női ruhabolt kirakatában láthatók például a sportolókra profilírozott giccsek. Versenydíjak a jégbajnokok számára.

Eddig azt hittem, hogy azért rendezik Budapesten a műkorcsolyázó Európa-bajnokságot, mert Mátyás király megválasztása óta Európa-szerte híres jegünk van. Most már tudom, hogy más oka is van. Van egy pár olyan giccsünk, amit már itthon senkinek nem lehet a nyakába sózni. Ezeket kapják a gyanútlan külhoni első-helyezettek.

Például egy Rákóczi-korabeli nyalka huszárt, amint halvány lila mentében és alkonyrózsaszín nadrágban türkizkék kardját hajlítgatja, harsány huj-huj kiáltások közepette, és porcelánból.

Vagy egy lajbis, gatyás, csizmás, tőrölmetszett magyar honpolgárt, aki pompás erőnlétben fékez meg egy bikát, bivalyt, vagy valami effélét.

Egyébként, suttyomban van egy nemzetmentő javaslatom.

Honi pontozóbírák, figyelem!

Tegyünk meg mindent annak érdekében, hogy magyarok nyerjék meg az első díjakat.

Ne engedjük, hogy drága giccseinket kihurcolják az országból!

Rácz György

Örök rangadó

NŐ: *Ne szépítsük, barátocskám,*
Maga elmaradt a kortól,
Mit férfinak föl nem róna,
Minket ugyanazért korhol.

FÉRFI: *Én a túlzást kárhoztatom.*

NŐ: *De csak nőknél, ez a lényeg!*
Pedig kedves — tetszik vagy sem —,
A nők egyenjogú lények!

FÉRFI: *Helyes! És az egyenjogból*
Senkinek se volna kára,
Ha sűrűn át nem esnének
A jog másik oldalára...
Reggel a nő már az ágyban
Rágyújt, bár még alszik félig.
Majd leönt egy duplát rummal,
És ezt egyenjognak vélik...
Ámde sebaj! Fölszínesség,
Ez is a nő kecse, bája.
Bölcsességnél többet ér, ha
Csacskán csacsog csöppnyi szája.

NŐ: *Mi szegény nők csacskák vagyunk,*
A férfiak persze bölcsek.
Megbocsát, de azért mégse
Rohanok, hogy mély gyászt öltsek.
Mert a nők ma műveltségben
S munkában is nagy értékek,
És megmaradt szép erényük:
Gyöngéd szív és finom lélek!

FÉRFI: *Hitetlenül fejem rázom*
És ezt kézből megkontrázom!
Finom lelkek!... Tegnap egy hölgy,
Tudja, milyen viccet mondott?
„Váratlanul megjön a férj..."
Á, én ilyet el se mondok!
Cö!... A gyöngéd női lélek!

NŐ: *Talán kételkedik benne?*

FÉRFI: *Neeeem... Csak némely nő úgy beszél,*
Mintha huszárkáplár lenne!

NŐ: *Tiltakozom, ez már túlzás!*

FÉRFI: *Igaza van, meghátrálok.*
Remélem, a hasonlatot
Megbocsátják a — káplárok...

NŐ: *Jó! Van ez is... De tán mégsem*
Általános női tünet.

FÉRFI: *Elismerem. Különben is,*
Legyen mára fegyverszünet.
Egy éve, hogy megismertem,
Ünnepeljük ezt ma ketten.

NŐ: *Sőt még más is... Nagy napom van:*
Vezérigazgató lettem!

FÉRFI: *Tessék?! Hogyan!?...*

NŐ: *Gratulálhat!*

FÉRFI: *Ez lidérces szörnyű álom!*
Vezérigazgató lett tehát a
Hőn imádott ideálom?!

NŐ: *Ejnye kedves, azt reméltem,*
Büszke lesz, hogy kineveztek!

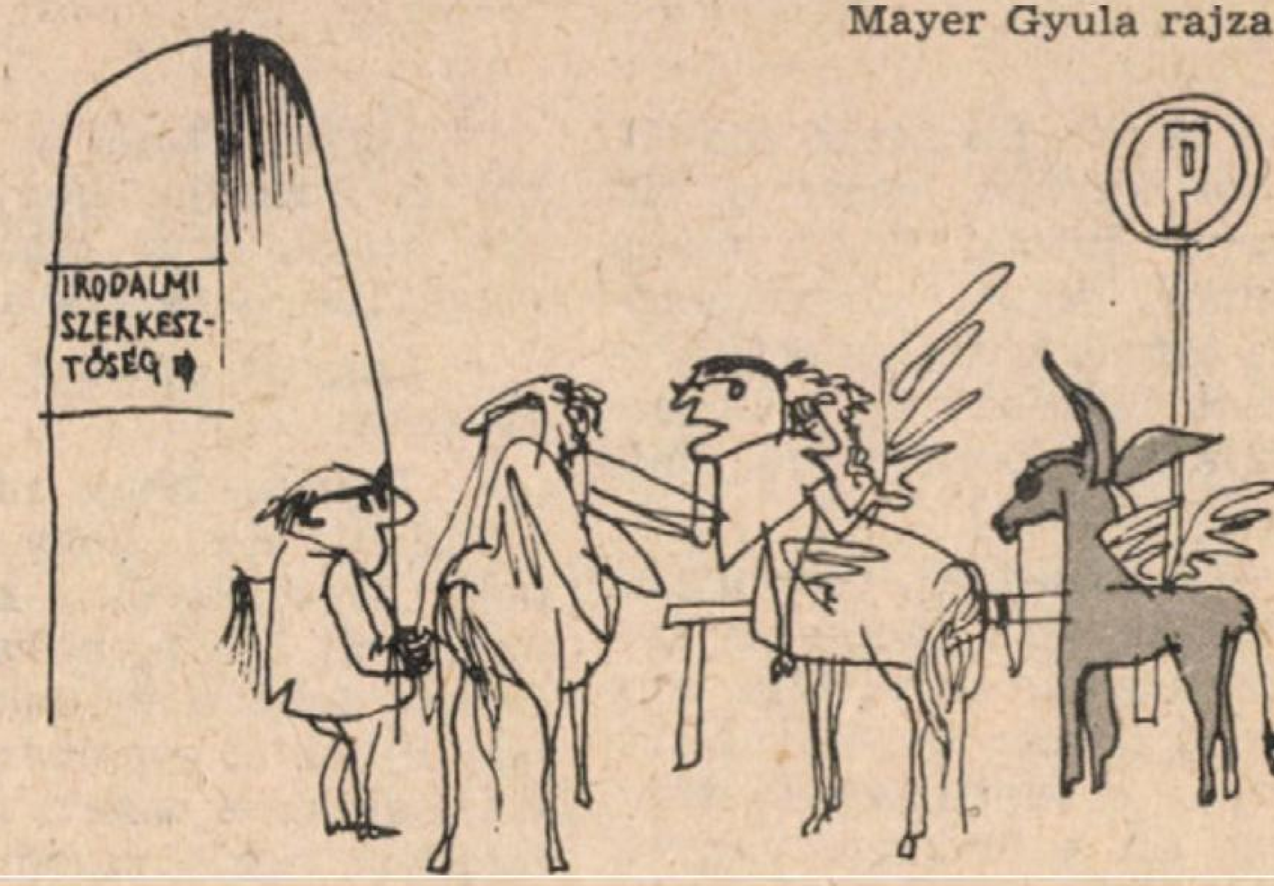
FÉRFI: *Egy vezérigazgatóval*
Azt se tudom, mihez kezdjek?!
Ilyen magasrangú lénynek
Nem mondhatom: „édes... buti..."
És amikor csókra vágynék,
Házon kívül lesz, az tuti!

Király Dezső

BEKÜLDÖTT RAJZOK

KONKURRENCIA

Mayer Gyula rajza

– Már megint itt van egy dilettáns.

BABONA

Ráth rajza

– Bevertem a könyököm, vendég jön!

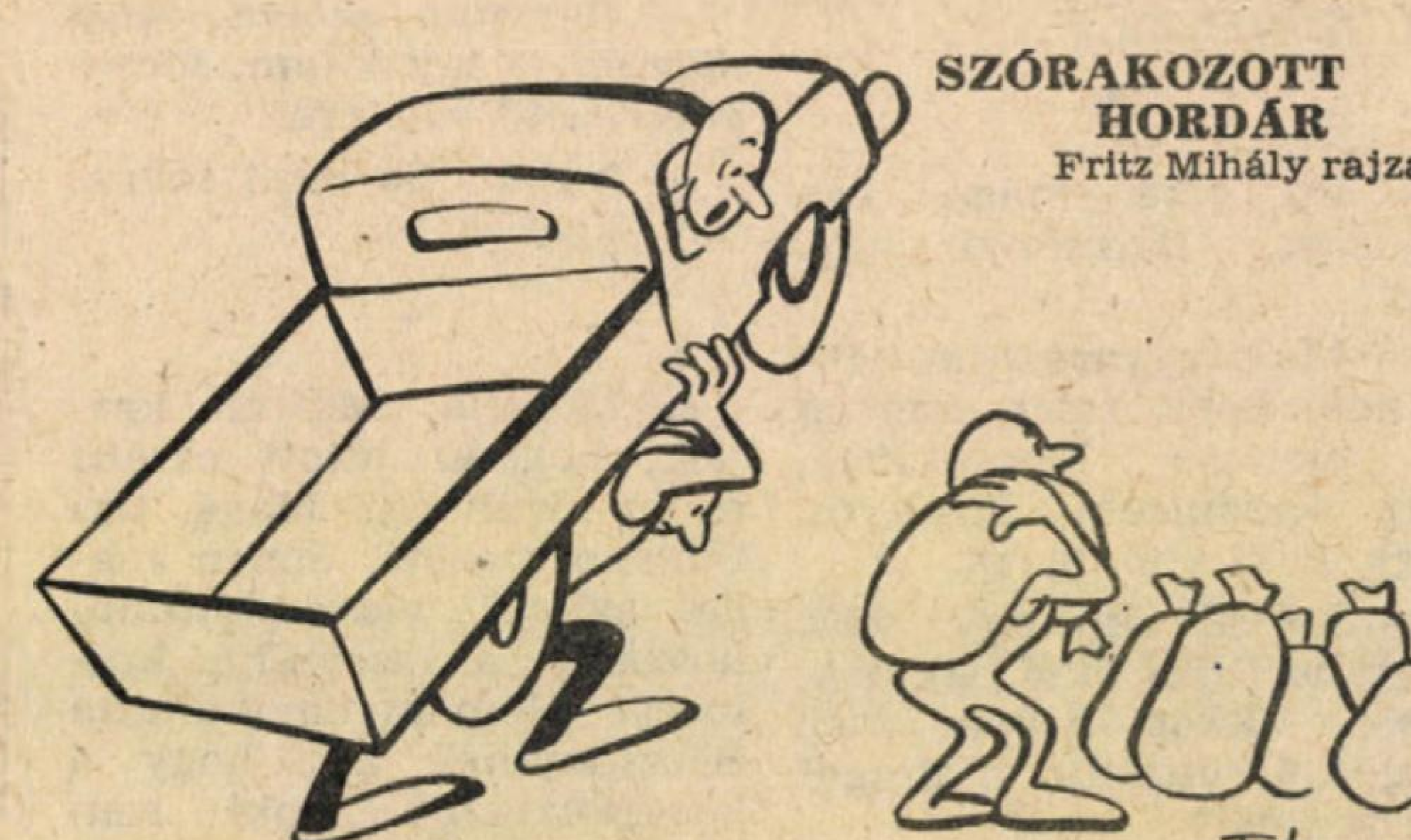
SZÓRAKOZOTTSÁG

– Vajon mit felejtettem el?...

SZÓRAKOZOTT HORDÁR

Fritz Mihály rajza

FELEMELŐ SZERELEM

Mayer Gyula rajza

Ketten beszélnek

— Azért hívattam magát, Pilisi kartárs, mert a fülembe jutott, hogy maga tegnap reggel meglehetősen furcsa beszélgetést folytatott Mecsekivel, a beosztottjával. Elmondaná, miről beszéltek?

— Készséggel, csoportvezető kartárs. Mecseki bejött hozzám és vitatta egy intézkedésem helyes voltát. Erre megmagyaráztam, hogy én a felettese vagyok neki, az intézkedéseimért én vállalom a felelősséget, tehát akármennyit is vitatkozhatunk, a végén amúgyis csak nekem lehet igazam.

— Hm. És ezt ön helyes álláspontnak tartja, Pilisi kartárs?

— Igen. Úgy vélem, hogy túl sok időt fecsérelünk el látszatvitákra, holott eleve bizonyos, hogy annak lesz igaza, aki magasabb beosztásban van.

— Ez nagyon vitatható nézet, Pilisi kartárs. Sőt. Azt is mondhatnám, hogy antidemokratikus nézet, ha erősebb kifejezéseket akarnék használni. Nem gondolja?

— Nincs kizárva, csoportvezető kartárs. Lehet. Sőt. Bizonyára.

— Nahát. És most távozhat. Köszönöm.

*

— És erre maga mit mondott, Börzsönyi kartárs?

— Megmagyaráztam Pilisinek, hogy azért, mert ő a felettese Mecsekinek, még korántsem bizonyos, hogy neki van igaza.

— Szóval ön úgy véli, hogy ha Pilisi kiad egy utasítást, akkor utána még meg kell vitatnia a dolgot Mecsekivel?

— Én ezt nem mondtam, főcsoportvezető kartárs. Csak azt mondtam, hogy nem mindig annak van igaza, aki magasabb beosztásban van. Egyébként Pilisi is elismerte, hogy igazam van.

— Nyilvánvalóan azért, mert maga a felettese neki.

— Nincs kizárva, főcsoportvezető kartárs.

— Ugye. Ebből a példából is láthatja, hogy mindig annak van igaza, aki magasabb beosztásban van.

— Legyen szabad megjegyeznem...

— Tudom, hogy mit akar mondani. Azt, hogy Pilisinek Mecsekivel szemben nem volt igaza, noha a felettese neki, magának azonban Pilisivel szemben igaza volt, de nem azért, mert a felettese neki, hanem azért, mert kettejük közül maga képviselte a helyes nézetet. Igaz?

— Szórul szóra. Hogyan tetszett kitalálni, főcsoportvezető kartárs?

— Mert jól ismerem a maga helytelen gondolkozásmódját. Maga régi híve az egyenlősdinek, Börzsönyi kartárs. Ez nem helyes. Vegye tudomásul, hogy a felesleges viták igenis kerülendők. Aki felel az intézkedésért, annak joga van dönteni az intézkedés helyessége felől. Meghallgathatja a beosztottja véleményét, de vitatkoznia nem kell. Pilisinek tehát igaza volt, és csak dicséret illetheti, amiért helyes álláspontját volt bátorsága határozottan leszögezni. Én legalábbis így látom a dolgot, Börzsönyi kartárs.

— Őszintén szólva most már én is így látom, főcsoportvezető kartárs.

— Nahát. És most távozhat. Köszönöm.

*

— Mondja, Mátrai kartárs, hogyan jutott eszébe ez az őrültség? Maga, aki főcsoportvezető, éppen maga akarja visszaplántálni hozzánk a személyi kultuszt? Hogyan mondhatta Börzsönyinek azt, hogy a beosztottjával senki sem köteles vitatkozni?

— Úgy éreztem, hogy ez a helyes álláspont, osztályvezető kartárs.

— Hát mi egy felettes? Atyaisten? Csalhatatlan? Mint a pápa? Még hogy egy felettessel nem lehet vitatkozni! Ilyet mondani!

— Kérem, osz...

— Itt nincs min vitatkozni, Bakonyi kartárs.

— Kérem, osztályve...

— Mindenkivel lehet vitatkozni. Ebben a kérdésben vitának nincs helye!

— Kérem, osztályvezető kartárs, csak azt akarom mondani, hogy önnek teljesen igaza van.

— Na látja. Tehát nem mindig a felettesnek van igaza ugyebár?

— Bizony nem mindig. De most önnek van igaza.

— Meggyőztem?

— Meg tetszett győzni, osztályvezető kartárs.

— Na látja. Ezért hasznos minden vita. Igaz?

— Igaz.

— Nahát. És most távozhat. Köszönöm.

Tabi László

A fejlődés útja

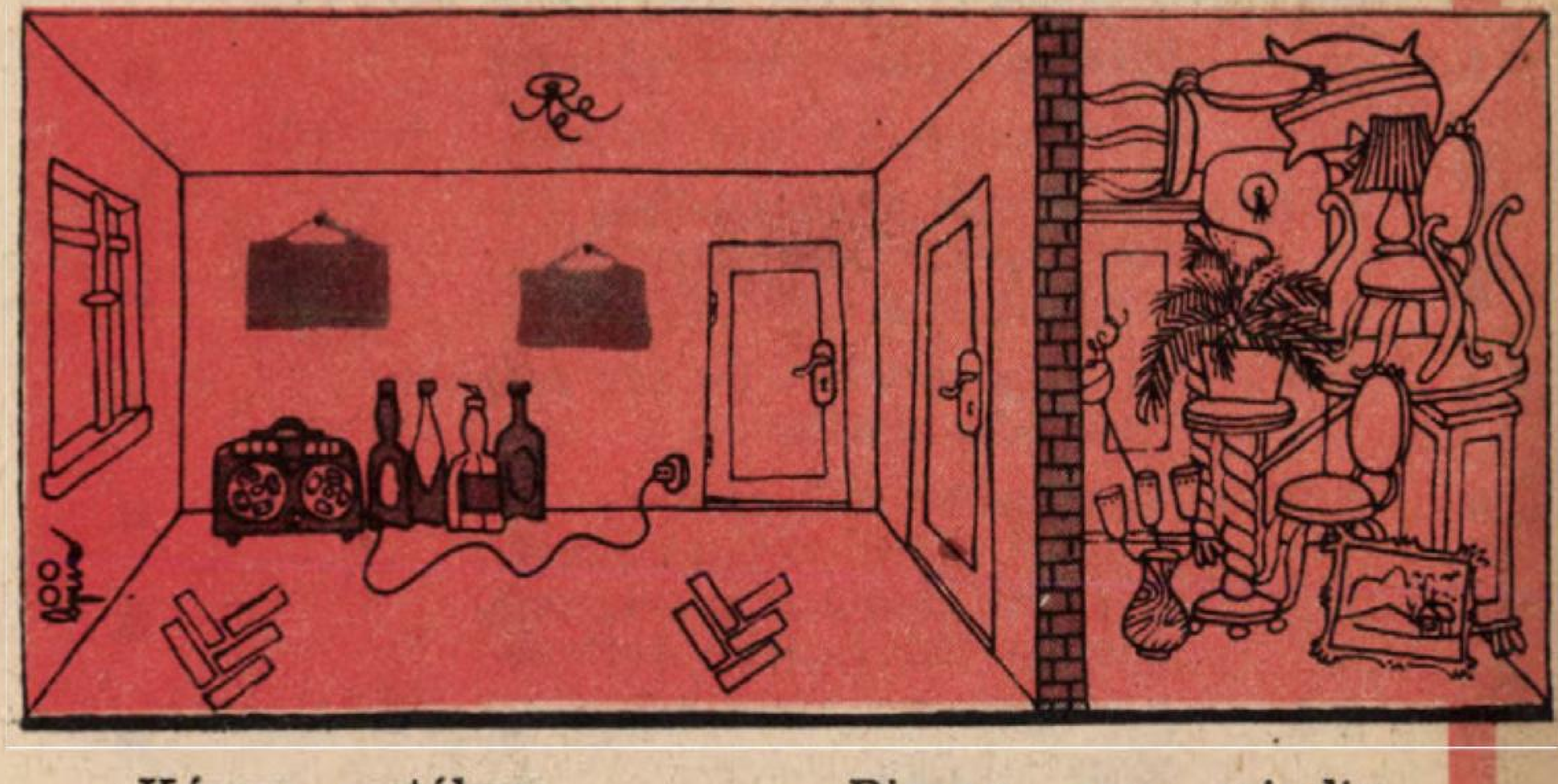
Mészáros András rajza

– Egy kis társadalmi munkára jelentkeznénk, kérlek alássan.
– Honnan ismerjük mi egymást?
– Az 1947-es Ludas Matyiban még mi voltunk a két reakciós!...

Házibuli előtt

Balázs-Piri Balázs rajza

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 63.0374 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504